

בית חב"ד

מגזין | גיליון 24 | תשרי 5786

7 הבירה של הרבי

8 ציצית אחת שעשנתה חיים

2 ככל שחשוק יותר כך מאיר יותר

4 שרשרת של חיבורים אלוקיים מתפילין עד מצה במאונט אייזה

6 זה לא צידוף מקרים

מחימי השיטפונות אל החירות
שליחות מצה בצפון אוסטרליה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ככל שחשון יותר – כך מאיר יותר

מאת הרב דודו לידר

בשלב הזה פנו אליי לשמוע מה דעתי. שיתפתי אותם בתורתו של הרבי:

עם ישראל דומה לזית - רק כשכותשים אותו יוצא השמן. לאורך ההיסטוריה, אויבים וגזירות דחפו אותנו לגלות את האור הפנימי. פרעה, המן, היטלר או סינואר - כולם ניסו לכתוש אותנו, ומתוך זה הופק ה"שמן זית זך" של האמונה והחוסן היהודי.

אבל המשימה האמיתית של דורנו היא שונה: לא להמתין ללחצים חיצוניים, אלא לגלות את האור בעצמנו.

איך עושים את זה?

עלידי התבוננות בזהותנו האמיתית - ניצוץ אלוקי, חלק מהאינסוף. כשאדם לא מסתפק בידיעה הזו אלא "כותש" את עצמו, כלומר דוחף את עצמו פנימה לגלות עוד ועוד מהכוחות שבו - הוא מוציא מתוכו את השמן, את האור הטהור.

הרבי אמר בכ"ח ניסן: "אני את שלי עשיתי - עכשיו זה תלוי בכם."

לא כי הוא עוזב אותנו, אלא כי נתן לנו את המתנה הגדולה ביותר - האחריות ליטול יוזמה ולגלות את הכוחות בעצמנו.

הדור שלנו חי בעידן שבו אור קטן יכול להתפשט לעולם כולו בתוך שניות. אם סרטון קצר ברשת מגיע למיליונים - קל וחומר שדבר טוב, מילה של חסד, או מעשה של אמת יכולים להאיר את העולם כולו.

אז אולי השאלה האמיתית איננה אם חייבים חושך כדי לגלות את האור - אלא האם אנחנו מוכנים להדליק אותו כבר עכשיו. לא מתוך קושי או משבר, אלא מתוך בחירה בטוב, בחסד וברחמים.

וכשנעשה את זה - נגלה שהאור הפנימי של כל אחד ואחת מאיתנו, יחד, יאיר את העולם כולו עד לגאולה האמיתית והשלמה.

אחד הרגעים המיוחדים בבית חב"ד בליל שבת הוא כשמטייל ניגש לפני הסעודה ואומר:

"יש לי סיפור מהטיול שאני חייב לשתף."

סיפור טוב לא רק מוסיף עניין - הוא שובר את הקרח, פותח את הלבבות, ומחבר בין אנשים שבחיי היום-יום כנראה לא היו נפגשים.

לא מזמן זה קרה עם מטייל בשם מטר - לוחם לשעבר ביחידת עוקץ. להפתעת כולם הוא ביקש לשתף בסיפורו.

הוא סיפר שביקר במערה באוסטרליה שמלאה בתולעי זוהר. ככל שהחושך בפנים היה עמוק

יותר - כך האור של התולעים היה בולט וחזק.

כשיצא החוצה, ניגשה אליו קבוצה חדשה שנכנסה ושאלה:

"נו, איך בפנים?"

בלי לחשוב הוא ענה: "ככל שיותר

חשוך - יש יותר אור."

אז הוא דיבר על התולעים. אבל מהר מאוד הבנו כולנו - הוא דיבר גם על החיים.

המסר היה חד ופשוט: לעיתים דווקא ברגעים

החשוכים והקשים - מתגלה הכוח הפנימי, האור

האמיתי. כמו שאומרים בחיל הים: "כשהגלים מתחזקים - החזקים מתגלים."

אלא שאז קם מטייל נוסף, עדי, ושאל:

"רגע, אז מה - חייבים חושך כדי שיהיה אור? או

שאפשר לגלות את האור גם בלי החושך?"

השאלה הזו פתחה דיון מרתק.

מטייל אחד טען: "בלי רע אי אפשר באמת להעריך טוב."

אחר אמר: "מי שלא עבר קשיים לא יודע להעריך הצלחה."

ואילו שלישי חשב אחרת: "אפשר למצוא את האור גם בלי ליפול לשפל."

בית חב"ד מלבורן
Beit Chabad Melbourne
Australia

173 Balaclava Rd Caulfield North VIC 3161

יוצא לאור ע"י
בית חב"ד מלבורן

כל הזכויות שמורות

המגזין "בית חב"ד"

יו"ל ע"י בית חב"ד מלבורן

המגזין כולל בתוכו סיפורים

של מטיילים שקרו במלבורן

או במהלך הטיול וסופרו

על ידם בבית חב"ד

בתקווה שתהנו ותקבלו

השראה כמו שאנחנו

נהנו וקיבלנו...

נא לשמור על קדושת הגיליון

chabadm.com

@BeitChabadMelbourne

+61 425 777 477

llder770@gmail.com

0425777477

מכתב מהרבי

עבודת ראש השנה - התקשרות לראש ונשיא דורנו

ב"ה ידוע המבואר בכמה מקומות בדא"ח (חסידות) הטעם שנקרא ראש השנה ולא תחלת השנה - כי יום זה לגבי שאר ימות השנה הוא כמו ראש לגבי גוף ואברים. כמו שהראש - חיות כל האברים כלול בו, וגם אחר כך בגילוי, הרי מן הראש נמשך חיות לכל אבר בפרט, כך יום ראש השנה כולל בתוכו חיות כל ימי השנה, שכולם כלולים בו בהעלם, ואחר כך מתחלק בגילוי לימים פרטיים.

ויש לומר שזהו אחד מטעמי האזהרה שהוזהרנו לייקר את הזמן בימי ראש השנה ביותר, כי השעות והרגעים בימים האלו כלליים הם, ונעלים על שאר ימות השנה, ולא רק בכמות כי אם גם באיכות וכדוגמת חומר המוח שבראש - לגבי חומר שאר אברי הגוף.

ומובן אשר כמו בראש ואברי הגוף, אימתי יהי האדם בריא - כאשר החיות שבראש יהי בשלימותו, וגם יומשך ממנו לכל אבר ואבר חיותו השייך אליו, כך הוא עבודת ימי ראש השנה, אשר ימים אלו צריכים להיות מתאימים לענינם - ראש של כל השנה כולה. וגם שיהיו מקושרים עם שאר ימות השנה - להשפיע בהם חיות של קבלת עול מלכותו יתברך, לימוד התורה וקיום המצוות.

והנה מהענינים המסייעים בעבודה בכלל ובעבודת התקשרות ראש השנה עם שאר ימות השנה בפרט היא ההתקשרות עם ראש אלפי ישראל שנשמתו היא בחינת ראש ומוחין לגבי שאר הנשמות שבדורו, ממנו הוא יניקתם וחיות שלהם ועל ידו קשורות הן ומיוחדות במהותן הראשון ושרשם.

וכמו כן בכל אחד ואחת מאתנו ההתקשרות עם נשיא וראש דורנו, הוא כבוד קדושת מורי וחמי אדוננו מורנו ורבנו הכ"מ - וכבר ביאר אשר ההתקשרות היא על ידי לימוד תורתו והליכה בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו - היא היא אשר תסייע בעבודת ימי ראש השנה והתקשרותם עם שאר ימות השנה.

ותהי' הצנור דרך בו יומשכו הכתיבה וחתימה טובה, בטוב הנראה והנגלה, בגשמיות וברוחניות - בימי ראש השנה ואחר כך בכל השנה כולה.

מנחם מענדל בן חנה שניאורסאהן

יום ראשון דסליחות, ה'שי"ת,

ברוקלין, נ.י.

* להעיר ממה שסיפר כ"ק מו"ח אדוננו מורנו ורבנו הכ"מ בליל ב' דר"ה ה'תש"ד, אשר משנת תרנ"ד ואילך הי' הסדר אצל אביו להזכיר במשך המעט לעת את הבעש"ט, הה"מ, אדוננו מורנו ורבנו הזקן, אדוננו מורנו ורבנו האמצעי, אדוננו מורנו ורבנו ה"צמח צדק", אדוננו מורנו ורבנו מהר"ש, ולפעמים גם את דודיו בני הצ"צ - הי' מספר מהם איזה ספור או דבר תורה בקיצור.

"נו, אז בדיוק היום זה היום היחיד בשנה שבו בכור צם - אלא אם כן הוא משתתף בסיום מסכת."

אמרת לי להישאר על הקו, התקשרתי לידיד מבית הכנסת הקהילתי - ובדיוק אז התחיל סיום מסכת סנהדרין! נועם שמע את הסיום בלייב דרך הטלפון. עכשיו תקשיבו לקטע:

המסכת הסתיימה בדיוק יום קודם בכל העולם במסגרת הדף היומי. והדף האחרון מדבר על כך שכאשר נולד צדיק - באים מנוחה וברכה לעולם. המפרש המהרש"א מסביר שכשם שעל נח נאמר "זה ינחמנו" - כך גם שמו של משיח הוא מנחם, והוא יביא את הנחמה השלמה.

תחשבו על זה: בי"א ניסן - יום הולדתו של הרבי, צדיק ששמו מנחם שמביא ברכה לעולם - יהודים בכל העולם סיימו מסכת שעוסקת בזה. ולמחרת, בכור יהודי אחד במאונט אייזה שמע את אותו סיום בטלפון - וכל זה התחיל כי דור הניח תפילין יום קודם!

והפאנץ'?

נועם אומר לי: "אתה יודע למה דור בכלל בא להניח תפילין? כי אני דחפתי אותו!"

אז נועם גרם לדור להניח תפילין, דור גרם לסיום במאונט אייזה, ומשם יצאה יוזמה לארגן משלוח מצות לפסח - עד לעיירה שנמצאת עשר שעות נסיעה מהעיר הקרובה ביותר, טאונסוויל.

(ישר כוח ענק למנחם ארן ו-חב"ד RARA על הארגון!)

ככה זה - רואים איך ההשגחה האלוקית מחברת אנשים, מקומות ומצוות בחוטים דקים שלא היינו יכולים לתכנן לעולם.

משיח עכשיו!

שרשרת של חיבורים אלוקיים מתפילין עד מצה במאונט אייזה

מאת הרב דודו לידר

יוזמה: מי שמתחייב להניח תפילין כל יום לפחות לשנה - ליבוש מממן עבורו זוג תפילין שיהיו שלו. עם השנים כבר חילקנו כ-100 זוגות כאלה! הצעתי לדור להצטרף - והוא קפץ על זה בהתלהבות.

למחרת בבוקר דור שוב שולח הודעה. התפילין שלו עוד לא היו מוכנים, אבל הוא רצה שוב להניח. בזמן שחיכה, נתתי לו לעיין במגזין החדש שלנו.

פתאום הוא אומר: "יש לי חבר בקווינסלנד שצריך מצות לפסח."

באותו רגע עיניו נתקלו בכתבה על ישראלי שגר במאונט אייזה.

"רגע!" הוא אומר, "החבר שלי שם עכשיו, עובד במכרות!"

דור שולח לחבר - נועם - תמונה מהכתבה. נועם מתקשר מיד, בשש בבוקר, בדרכו לעבודה. אנחנו מתחילים ללמוד יחד את ה"היום יום" והתניא. ואז נועם נזכר פתאום: "אוי, שכחתי את האוכל בבית!"

שאלתי אותו: "אתה בכור?"
"כן."

בבוקר י"א ניסן - יום ההולדת של הרבי - ישבתי בבית הכנסת של הקהילה ולמדתי. בשעה 6:15 בבוקר קיבלתי הודעה מפתיעה ממטייל ישראלי בשם דור.

הכרתי אותו קצת - הוא ביקר בבית חב"ד פעם אחת בלבד, כמה חודשים קודם, כדי לדבר על ענייני עבודה. יצאנו אז להליכה קצרה של עשר דקות, וזהו. מאז לא ראיתי אותו.

ופתאום, משום מקום, אני מקבל ממנו הודעה:

"אני רוצה להניח תפילין. אפשר להגיע?"

כמובן שאמרתי כן ושלחתי לו את הכתובת.

כשבא, שאלתי אותו מה גרם לו פתאום לרצות להניח תפילין. הוא חיך ואמר: "לא יודע... פשוט הרגשתי שזה הזמן. חבר שלי גם אמר שכדאי."

סיפרתי לו שבדיוק היום זהו יום הולדתו של הרבי, והנחנו תפילין. אחר כך למדנו יחד את הפתגם היומי של הרבי מספר "היום יום" ושיעור התניא היומי. הוא התרגש מאוד.

בדיוק אז נכנס ידידי ליבוש משה גולדהירש. יש לנו יחד

מחימי השיטפונות אל החירות שליחות מצה בצפון אוסטרליה

מאת הרב דודו לידר

זה קרה ביום חמישי,

פחות מ-24 שעות לפני ליל הסדר.

טלפון מצלצל. על הקו - לביא, צעיר שמתגורר בחווה מבודדת בלב המדבר האוסטרלי.

הוא בלחץ:

"אין לי מצה לליל הסדר. מה אני עושה?!"

לביא כבר ניסה. דוד שלו התקשר לחב"ד RARA - הצוות המדהים שמגיעים ליהודים מכל פינה באוסטרליה. הם שלחו לו מראש חבילת פסח בדואר לסניף הקרוב.

נשמע פשוט, לא? רק ללכת לקחת.

אבל - לא.

הסניף היה שעתיים נסיעה מהחווה, וכל הדרכים היו מוצפות וסגורות.

המצות היו תקועות. לוי היה תקוע.

והסדר? בפתח הדלת.

"דודו, אתה חייב לעזור לי. אני חייב את המצה!"

חיפוש נואש

התחלתי להרים טלפונים: מכרים, מקומיים, מטוסים קלים.

שום דבר לא הסתדר.

ופתאום - נזכרתי ברוד סלינג'ר.

התקשרתי.

"מכיר את האזור", הוא אמר. "תן לי לבדוק משהו."

שישי בבוקר, שבע: הטלפון שוב מצלצל. זה רוד.

"מצאתי טייס! הוא גר בדיוק בעיירה

עם סניף הדואר - והוא מוכן לעזור."

אבל הייתה עוד בעיה.

כדי לנחות, צריך אישור מהבעלים של החווה. והיא? ממש לא רצתה.

בהתחלה - סירוב מוחלט.

אבל אחרי שהבינה שמדובר במסורת בת יותר מ-3,300 שנה, שממשיכה מדור לדור - ליבה נפתח. והיא אמרה כן.

מעל השיטפונות - ישר אל החווה

ג'ק, הטייס, שלח לי סרטון מהקוקפיט.

שיטפונות מכל הכיוונים. הכול מוצף.

ובכל זאת - הוא נחת. בתוך שטח החווה.

והביא ללביא את החבילה.

לא עוד חבילה

לביא חשב שהוא יקבל מצות מרובעות פשוטות.

אבל כשפתח את הקופסה - ההפתעה חיכתה בפנים.

הרב מנחם ארן מ'חב"ד RARA דאג לחבילה מכובדת: מצות שמורה

עבודת יד, הגדה של פסח, וגם ממתקים ומעדנים לחג.

לא עוד משלוח - אלא מתנה אמיתית.

שיעור מהחיים

כמה ימים קודם צפיתי בסרטון של

שליח הרבי, הרב וינברג.

הוא סיפר שהרבי שלח אותו במיוחד

לדאוג ליהודי בודד

בדקאר שבאפריקה

- שיקבל מצה שמורה לליל הסדר.

כי לפעמים כל הסיפור הוא אדם אחד.

סדר אחד.

מצה אחת.

וגם זה - עולם ומלואו.

כשלביא התקשר אליי, חשבתי: "עזוב, זה אבוד."

אבל הסרטון הזה הדדה לי בראש - והוא נתן לי את הכוח להמשיך לנסות. והנה - זה הצליח.

לקרוע את הים

פסח מזכיר לנו את יציאת מצרים, והשבוע שלאחר מכן - את קריעת ים סוף.

אלו לא רק סיפורים מהעבר.

זו תזכורת שגם אצלנו אפשר לקרוע את הים - לפרוץ גבולות, לעבור מעל "חסימות", ולעשות את מה שנראה בלתי אפשרי.

אז תודה ענקית לחב"ד RARA, לרוד סלינג'ר, לג'ק הטייס, ולכל מי שעזר.

ותודה ללביא - שהזכיר לכולנו מה זה באמת לרצות מצווה.

זו חירות אמיתית. זו גאולה אמיתית.

זה פסח.

משיח עכשיו!

מה הקשר בין מכתב ישן ממרוקו, יום הולדת באוסטרליה, והחלטה על בית חדש?

שהלא ציור מקרים.

מאת הרב דודו לידר

המכתב השלישי הפתיע אותנו לגמרי. הוא נשלח לרב העיר רבאט שבמרוקו. עמיר נדרך: "רגע משם אבא שלי עלה לארץ!" ומה הייתה שנת המכתב?

1960.

בדיוק השנה שבה אביו עזב את מרוקו.

65 שנה אחר כך, בקצה השני של העולם, נפתח מכתב שמחבר את עמיר לשורשים שלו - לאבא, למורשת, ולסיפור חייו.

השגחה פרטית חיה

חז"ל אומרים: המילים "אגרות קודש" שוות בגימטריה ל"השגחה פרטית".

באותו ערב ראינו את זה קורה מול העיניים.

יום הולדת. עבודה. מעבר דירה. משפחה. שורשים ממרוקו.

והכול מתחבר - ברכות, הכוונה, וחום מהסוג שמרגישים בלב. לא לבד בצומת

באותו מוצאי שבת, עמיר ואני קיבלנו שיעור חי:

כשאנחנו עומדים בצומת דרכים, אנחנו לא לבד. הרבי איתנו.

הקב"ה מלווה אותנו.

והתשובות - לפעמים מגיעות בצורה הכי בלתי צפויה.

יהי רצון שעמיר ומשפחתו יזכו לברכה גלויה בכל הצעדים שלהם.

ושכולנו ניקח כוח מהידיעה - שגם בצומת הכי מבלבלת, יש מי שמחזיק לנו את היד. משיח עכשיו!

מוצאי שבת. אני יושב עם עמיר - חבר יקר, יהודי אמיתי, שנמצא בצומת דרכים לא פשוטה בחייו. המשפחה שלו בישראל. הוא עצמו חי ועובד כאן באוסטרליה. ובארץ? הבית החדש שלהם כבר כמעט מוכן. עכשיו צריך להחליט - מתי לעבור, ואיך. אמרתי לו: "במצבים כאלה, חסידים כותבים לרבי." עמיר הסכים.

יחד ניסחנו מכתב אישי לרבי, וביקשנו הדרכה וברכה. שמנו את המכתב באקראי בתוך כרך של אגרות קודש - ספרי מכתבים שהרבי כתב לאנשים מכל העולם, בנושאים אישיים מאוד. ומה שנפתח - הרגיש כמו שיחה ישירה בינו לבין הרבי.

מכתב ליום ההולדת

המכתב הראשון היה מתוארך ל'ה' באדר - בדיוק יום ההולדת של עמיר.

במכתב, הרבי עודד את המקבל להפיץ את המעיינות - להפיץ אור וחסידות.

זה נגע לעמיר במיוחד: הוא עוסק בתחום הדפוס, תחום שמפיץ רעיונות ואור לעולם.

המסר היה ברור - העבודה שלך חשובה, והיא שלוחות.

מעבר דירה - ומזל חדש

המכתב השני עסק ישירות בנושא שהכי העסיק את עמיר: המעבר לבית חדש.

הרבי כתב על האמרה התלמודית: "משנה מקום - משנה מזל."

זה היה כאילו הרבי אומר לו:

"המעבר הזה יביא איתו ברכה. תתקדם בביטחון - והכי חשוב, תהיה עם המשפחה." מכתב ממרוקו - וחיבור משפחתי

הבירה של הרבי

מאת הרב דודו לידר

לחיים!

לפני כ־15 שנה הגיע למלבורן מטייל ישראלי.

הכינוי שלו- בירות ואנגריות.

הרגע הכי אהוב עליו בשבוע היה ליל שבת בבית חב"ד. לא רק הסעודה - אלא גם ה"אפטר פארטי": לשבת עם החבר'ה, להרים כוס בירה ולומר לחיים!

בסוף הוא החליט להישאר במלבורן ולהפוך אותה לבית. הוא פתח עסק, ובכל שבוע ביקש ממני שתי תזכורות קבועות -רעיון תורה קצר ותזכורת לתרום את הבירות לאפטר פארטי של ליל שישי.

וככה זה נמשך - שבוע אחרי שבוע, שנה אחר שנה.

עד שלפני כמה חודשים, התזכורות המשיכו להגיע אבל התרומה לבירות נעצרה. לא רציתי ללחוץ, אז המשכתי לשלוח לו את הרעיון השבועי, כרגיל.

ואז, יום חמישי אחד - צלצול טלפון.

"תשמע, דודו," הוא אומר לי, "לא ישנתי כל הלילה. הרגשתי לא טוב שהפסקתי עם הבירות. העסק שלי לא הלך משהו ולא הרגשתי שאני יכול להמשיך. אבל לפנות בוקר - חלמתי את הרבי."

הוא לא חב"דניק ולא שומר תורה ומצוות בשלימות לעת עתה

ובכל זאת - בחלום הרבי אמר לו שני דברים:

אל תדאג - העסק יחזור ויצליח ותמשיך להביא את הבירות לאפטר פארטי של ליל שבת בבית חב"ד.

כשהוא סיפר לי את זה - התרגשתי מאוד.

אצל חבדניקים זה ידוע שכשרואים את הרבי בחלום זה לא דמיון אלא מציאות אמיתית.

אז התרגשתי כי קודם כול, הוא קיבל ברכה

ברורה לעסק.

אבל גם - תחשבו רגע: מתוך כל הדברים שבעולם, מה חשוב לרבי להזכיר לו?

שבמלבורן, בליל שבת, למטיילים הישראלים - תהיה בירה על השולחן!

אז מה נאמר?

חברים, ברוכים הבאים.

בואו להרים כוס, להגיד לחיים, ותדעו - אתם שותפים ב"מסורת" שממשיכה כבר שנים,

עם הבירה של הרבי.

משיח עכשיו!

ציצית אחת שסינתה חיים

אסף

ציצית במתנה.

מאז לא הורדתי אותה. הציצית שמרה עליי, ליוותה אותי, והייתה עבורי נקודת מפנה. דודו חזר ואמר: "מצווה מצווה, רע רע - את הציצית לא מורידים". ואכן, זה היה הגשר שהוביל אותי למסע רוחני שלם.

כשחזרתי לארץ, כבר שמרתי שבת. חצי שנה אחרי החתונה יצאנו אני ורעייתי לשליחות, בהשראה גדולה ממה שראיתי וחוויתי בבית חב"ד במלבורן - מהחום, מהאהבה ומהפתיחות של הרב דודו ושל שרה, ומהאופן שבו פתחו את ביתם לכל ישראלי ויהודי שהגיע.

היום, ברוך ה', אני מנהל יחד עם רעייתי בית חב"ד לנוער בעיר גדרה. הבית מלא עד אפס מקום בנערים ונערות, וזכינו להיות עבורם מה שבית חב"ד במלבורן היה בשבילי - נקודת אור ומפגש.

ועד היום, בכל פעם שאני פוגש את דודו בכינוס השלוחים, אני מודה לו שוב. כי בסופו של דבר, ציצית אחת בשבת אחת שינתה מסלול חיים שלם.

בשנת 2009, אחרי כמה חודשים בניו זילנד, נחתנו אני וחבריי באוסטרליה. לא הגענו עם הרבה - מעט כסף, הרבה חלומות, ובעיקר תחושת חוסר ודאות. מהר מאוד שמענו את ההמלצה החוזרת: "לכו לבית חב"ד, לכו לדודו - הוא יעזור לכם".

כך, ברוך ה', הגענו אל הרב דודו. הוא קיבל אותנו בחיוך רחב ובחום שאין דומה לו. מאותו רגע נרקם קשר לבבי עמוק, ואני בטוח שלא היינו היחידים שחוו את הקסם הזה. תקופה לא קצרה גרנו בקולפילד, והקשר עם הרב דודו ועם הקהילה רק הלך והתהדק.

באחד הימים שאל אותי הרב דודו מתי יום ההולדת שלי. עניתי - י"ג בשבט. עניו אורו: "פרשת יתרו! בדיוק פרשת הבר מצווה שלך. תקרא הפטרה, ותביא וויסקי להתוועדות." הסכמתי בחיוך, אבל בתוך תוכי לא האמנתי שזה באמת יקרה.

באותה תקופה הייתי רחוק מכל זה. היינו עסוקים בהכנות לפסטיבל טראנס גדול - פסטיבל ריינבו. חמישה ימים של מוזיקה וריקודים, כרטיסים יקרים ותכנונים אינסופיים. אלא שאז גיליתי שהפסטיבל נופל בדיוק על שבת - אותה שבת של יום ההולדת שלי. הרגשתי שזהו מבחן משמים. נתתי מילה לדודו - ואני לא מוותר על מילה.

החברים ניסו לשכנע, אבל אני עמדתי על שלי: אני בא לבית חב"ד. באותה שבת, ברוך ה', זכיתי להגיע. ערב שבת הבאתי בקבוק משקה, ומאז נכנסנו להתוועדות שנמשכה כל הלילה. בבוקר עליתי לקרוא את הפטרה. הגרון נחנק, הלב הלם בעוצמה, ודודו לצידו. איכשהו הצלחתי לסיים את הפטרה, בקושי.

בסיום התפילה פנה אליי דודו: "ליום ההולדת מגיעה מתנה - מה אתה רוצה?" בלי לחשוב יצא לי מהפה: "ציצית". אני עצמי הופתעתי - הרי לא שמרתי שבת, ומה לי ולציצית? אבל דודו לא חיכה רגע. באותה שבת העניק לי

שבת של השגחה פרטית

מאת הרב דודו לידר

אך הסיפור לא הסתיים שם. בבוקר שלמחרת קיבלתי טלפון נרגש מאוד מאותו אדם. בקול חנוק מדמעות הוא סיפר שברגעים שלפני הקריאה לעלייה, פנה בלחש אל ה' בתפילה מעומק הלב. הוא ביקש שיזכה, בניגוד לכל הסיכויים, לעלות דווקא לעליות שביעי - כדי לסגור מעגל אישי עמוק.

ולמה? יש לו שלושה בנים, אך מסיבות שאינן תלויות בו, לא הצליח להיות נוכח בבר המצווה שלהם. הדבר העיקר עליו שנים רבות. וכשעמד בבית הכנסת שלנו, בבר המצווה של דניאל, התפלל בכנות ובדמעות שיזכה לעלות לעליית שביעי.

ובאותו רגע ממש התגלתה ההשגחה הפרטית. קריאת התורה "קראה" בשמו, וה' סיבב שתפילתו תיענה בדרך הישירה והמרגשת ביותר. "חזק חזק ונתחזק" - הוא התחזק, וגם כולנו התחזקנו יחד איתו.

הסיפור המופלא הזה מזכיר לנו עד כמה ההשגחה הפרטית אמיתית ואישית. כאשר יהודי פונה אל ה' באמת ובתמימות - ה' שומע, והוא עונה.

ברוך ה', זו הייתה שבת שנגעה בלבבות כל המשתתפים והשפיעה על כולנו בעומק.

באחת השבתות זכינו בבית חב"ד לחגוג בר מצווה מרגשת לנער מקסים בשם דניאל. האווירה הייתה מרוממת, מלאה שמחה ואחדות של המשפחה, החברים והקהילה כולה.

כמנהגנו, חילקנו את העליות לתורה. תכננתי לכבד אורח מיוחד בעליית שביעי - עליה משמעותית במיוחד, שכן היא מסתיימת במילים "חזק חזק ונתחזק". רציתי לעודד ולחזק את אותו אורח, מה גם שזו הייתה הפעם הראשונה שהוא הגיע לבית חב"ד מאז חזרתו לאוסטרליה לפני זמן מה.

אולם בעת קריאת העלייה השישית קרה דבר מופלא. בתוך הפרשה הופיע שם ייחודי, שלמיטב ידיעתי מוזכר פעם אחת בלבד בכל התורה כולה. ובדיוק באותו רגע, ישב בבית הכנסת אורח נוסף שנשא את השם הזה עצמו.

מיד הרגשתי רגש עז בלב בפרט שידעתי שגם אותו אדם עבר תקופה ממש לא פשוטה לאחרונה. פניתי אל האורח שתכננתי לתת לו את העלייה וביקשתי את רשותו לכבד במקומו את אותו אדם ששמו הוזכר בתורה. ברוחב לב ובנדיבות הוא הסכים מיד. וכך קראתי לאותו אורח, ששמו זה עתה הופיע בתורה, לעלות ולברך.

בקשה לתפארת

מאת הרב דודו לידר

כשסיפרתי להורים על ההחלטה - ראיתי את עיניהם מתמלאות דמעות. הם ביקשו שאעבור על ההודעות שהיו לי איתה. וכשפתחתי - הלב נעצר. ההודעה הראשונה שהיא שלחה אליי הייתה: "האם יש חדר מגורים לבנות, משהו פרטי?"

זה בדיוק מה שהחלטנו להקים בדרך אליהם - חדר מגורים לבנות, על שמה. כאילו שהיא עצמה, בתמימות ובפשטות, כבר השאירה בקשה קטנה - ואנחנו רק זכינו להגשים אותה.

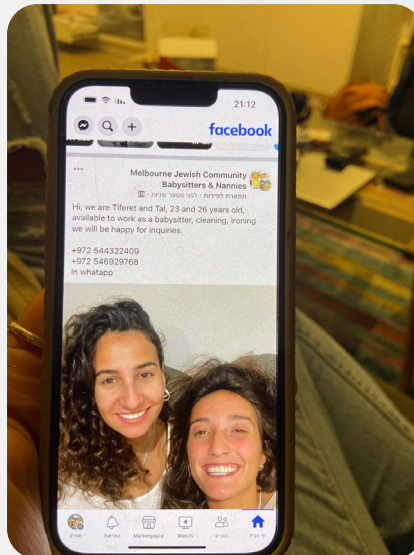
ההורים מיד העניקו לי שלט מיוחד, עם הכינוי שבו כולם הכירו אותה. כדי שגשים בדירה החדשה.

כי תפארת לא ביקשה דברים גדולים. היא ביקשה צניעות, פינה פרטית, חדר קטן של שקט. ואנחנו יודעים - שכמו בחייה, גם בזכרה היא ממשיכה להעניק מרחב, בית וחום.

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים, ותישאר איתנו לעד - כתפארת אמיתית של עם ישראל.

לפעמים הודעה קטנה אחת יכולה להפוך לנצח. כך היה עם תפארת ע"ה.

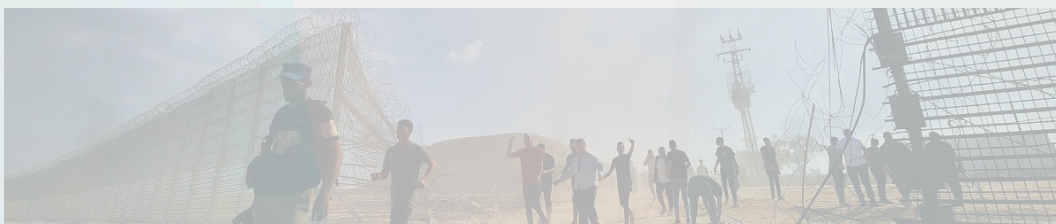
תפארת הגיעה לבית חב"ד כאן במלבורן, וכמו הרבה מטיילות צעירות נכנסה אלינו בחיך שקט, מלא אור. היא לא ביקשה הרבה, לא דרשה תשומת לב - הייתה פשוט עצמה, מתנהגת בפשטות ובחן שכבשו כל לב.

כשקרה האסון הנורא בשמחת תורה ה-7 באוקטובר, אף אחד מאיתנו לא שיער עד כמה השם הזה - תפארת - ייחרט לנצח בלב. רק אחר כך התברר שהיא בין הנרצחות.

זכיתי להיות בארץ מיד לאחר אותו יום קשה. נסעתי לחריש, לבית ההורים, לנחם אותם. בדרך לשם דיברתי עם

שרה, וביחד ניסינו לחשוב - מה אפשר לעשות כאן, בבית חב"ד, כדי להנציח אותה באמת, כדי שהאור שלה לא יכבה. החלטנו שאחד החדרים בדירה החדשה של הבנות תישא את שמה.

זיכרונות של תפארת

מורדי וטל גנז

וכשחטפתי רגליים קרות בגלל יכולות האנגלית שלי היא ביטלה את זה באחת, אמרה שהאנגלית שלנו באותה רמה ושזה קטן עליי. כזאת הייתה תיפי, רחבת לב, אוהבת אדם, מתמסרת לקשרים שהיא יוצרת ונותנת מעצמה בצורה הכי אמיתית, מכל ליבה וללא כל היסוס. עם תיפי זכינו לגור במלבורן במשך בערך חודש ולאחר מכן התפצלנו דרכנו, היא המשיכה כדי לעבוד באיזו שהיא חווה ואנחנו נסענו לטייל בטזמניה. לאחר מכן חזרנו להפגש במלבורן בחג פורים, אותו זכינו לחגוג יחד בבית חב"ד וגם בדירה שהשכרנו. היה זה חג קדוש ועוצמתי לכולנו. לאחר מכן נפגשנו שוב בקווינסלנד, כשתמיד תיפי דאגה לדאוג לנו, הזמינה אותנו לישון איפה שהיא ישנה וגם כשדאגתי מכל מיני דברים היא דאגה להרגיע אותי בקלילות ובאופטימיות שלה. היא תמיד אמרה שאנחנו כמו "האמא ואבא" שלה בטיול הזה וכמה שהיא רוצה להמשיך ולטייל איתנו ככל שניתן.

חזרנו לארץ לפני תיפי וכשהיא כתבה לי שהיא הגיעה לארץ לביקור קצר רק לתקופת החגים, ושהיא רוצה שנפגש, אני הייתי בתחילת הריון וזה עוד היה סוד. ולא הרגשתי טוב. אמרתי לה שאני חולה וביקשתי ממנה שנדחה את המפגש שלנו בכמה ימים, אך המפגש כבר לא הספיק להתממש לדאבון ליבי. ביום שמחת תורה ה-7.10 הארוך חגגנו עם חברים ביישוב סוסיא שבהר חברון. מוקדם בבוקר הבנו שדרום הארץ נמצא תקף מתקפה קטלנית ומורדי על דעת עצמו קפץ להלחם שם, ונלחם שעות רבות בקיבוץ כפר עזה. היו אלה ימים טרופים שלא ניתן לתאר במילים. ובימים בהם תפארת הוגדרה כנעדרת לא ידענו מה לחשוב,

היינו מבולבלים ומבועתים, עד הבשורה המרה מכל. לביתנו הבכורה שנולדה בערב שבת קודש בחרנו לקרוא בשם "עמי תפארת" כמאמר הפסוק מהפיוט "לכה דודי" ששרים בערב שבת- "התנערי מעפר קומי, לבשי בגדי תפארתך עמי". זה מבחינתנו התאים לתקופה בה אנו נמצאים, וכמובן על שם תפארת יקירת ליבנו.

אי אפשר לנתק את דמותה של תיפי מהדרך האמונית והדתית שהיא הלכה בה בחייה. תיפי הייתה מבקשת ה' בכל ליבה ונפשה וזה היה ניכר מאוד. בשיחות שלה איתנו, ובכל השפה שלה ובמהות שלה. באותו ערב שבת שבו הכרנו לראשונה, בסיום הארוחה שאלתי אותה איך היא מגיעה למקום בו היא ישנה והיא אמרה שהיא הולכת ברגל ושהיא ציירה לעצמה לפני שבת מפה כדי שתוכל לזכור את הדרך ולהסתדר בשבת. הצעתי לה שנלווה אותה והיא נענתה בשמחה. ואז החלה החברות שלנו איתה.

תיפי היא אבדה כל כך גדולה לעולם והשאירה חותם עצום ב-23 שנות חייה.

השם יקום דמה ותהיה נשמתה צרורה בצרור החיים אוהבים ומתגעגעים בכל ליבנו.

שמי טל גנז. בחודש ינואר 2023 במסגרת טיול שעשינו בכל מידי מדינות בעולם, נחתנו מורדי בעלי ואני באוסטרליה-מלבורן.

את תפארת תיפי לפידות היקרה הכרנו לראשונה בבית חב"ד מלבורן. אנחנו נחתנו בתחילת השבוע, ותיפי נחתה לקראת שבת. ככה שאנחנו הרגשנו אולי קצת יותר בטוחים במרחב, והיא הרגישה במדינה חדשה וקצת עם חוסר ביטחון.

לא אשכח את הרגע בו נפגשנו לראשונה. היה זה בערב שבת קודש, הגענו רק כמה דקות לפני שהרב דודו קידש ☐ התיישבנו איפה שראינו מקום פנוי, לא ממש שמתי לב באותם רגעים איפה אני מתיישבת, ומסתבר שזה היה ליד תיפי.

הבנתי זאת כי היא פתאום לקחה את ידי בידה והסתכלה לי בעיניים במבט התמים, הכנה, ועם ההומור שלה. לא הבנתי מה קורה, ואז היא הסבירה... "היי, אני תפארת. איך קוראים לך? אני פשוט חדשה כאן ואני גם רואה שיש פה מלא בנים וכמעט אין בנות אז כיף שאת פה ☐". כזאת היא הייתה. פשוטה, כנה ולא מסתבכת. פשוט פועלת בישרות, עושה דברים מבלי לחשוב איך זה יצטייר או האם זה 'מקובל'.

מבחינתי, בתיפי היו המון המון תכונות מעוררות התפעלות, מיוחדות וייחודיות כל כך, שניתן רק ללמוד מהן ולשאוף שידבקו בנו גם. ואחת מוצגת בסיפור שסיפרתי ממפגשנו הראשון, שבמעשיה הייתה פשטות אמיתית. ובקשריה הבין אישיים עם אנשים- היא הייתה כמו קוסמת. היא ידעה מי היא, ופשוט הלכה ביד ביד עם עצמה. וכאשר אדם היה פוגש בה,

היה אפשר לחוש את הכנות הגדולה שהיא פועלת מתוכה בעולם.

עוד דוגמא מהתקופה במלבורן היא שחיפשנו עבודות לעבוד בהן בכל אוסטרליה וגם במלבורן. החיפושים היו אינטנסיביים וכמעט ולא העלו תוצאות. היינו בתסכול, רצינו עבודה ואפילו היינו חייבים עבודה, בשביל לחסוך כסף ממנו נוכל להמשיך לטייל באוסטרליה. בימים אלו שריתי בתחושות תסכול וחוסר ביטחון. לא הייתי בטוחה ביכולות שלי לדבר באנגלית בצורה מספיק טובה בשביל מציאת העבודות, וגם האמונה שלי שמשוה ימצא הלכה והתערערה. גם תיפי חוותה תסכולים דומים והיו ימים שהיא עודדה אותי, ולהפך, היו ימים שאני עודדתי אותה. בעוד כשאני כבר הפכתי פאסיבית בנושא והתקשתי להמשיך בחיפושים, תיפי המשיכה בכל הכוח, ואכן החלה למצוא, משרות בניקיון וקצת בייביסיטרים. והנקודה היא שהיא בקביעות הציעה לי שנתחלק בעבודות האלו שהיא מצאה. בלי אף התחשבנות, ועל אף שהיא לא חייבת ושזה אכן בא על חשבונה בעצמה. ברוחב ליבה היא תמיד איפשרה לי לבוא ולעבוד גם כן בעבודות שהיא מצאה.

או בהזדמנות אחרת, שהיא קבעה לעצמה ריאיון לעבודה בבית ספר, וממש הכריחה אותי להתראיין יחד איתה.

למצוא את הדרך הביתה

המסע של אורי רוה

לימוד, שמחה וגילוי. אהבת ישראל של דודו וההתקשרות שלו לרבי השפיעו עליי עמוקות. כבר מההתחלה דודו נתן לי תפקיד - שליח. הוא ביקש ממני להניח תפילין לאנשים שהגיעו לבית חב"ד. מהר מאוד מצאתי את עצמי עוזר לאחרים בצעדיהם הראשונים. היו לי חברותות עם שלום דיקשטיין ועם זוהר דוד, שחזר מהודו, וגם זכיתי ללמוד עם אבא של שרה, שהיה שם באותה תקופה. כשחזרתי לארץ המשכתי לחפש את דרכי. ניסיתי זרמים שונים ביהדות, אבל בסופו של דבר הבנתי שחב"ד - והרבי - הם הבית שלי. למדתי בישיבות חב"ד בצפת וברחובות אצל הרב ערד.

עד היום, כשדודו מגיע לארץ, הוא מארגן התוועדות עם מטיילים שעברו דרכו. זה מדהים לראות, לאורך כל כך הרבה שנים, כמה אנשים התקרבו ליהדות בבית חב"ד שלהם. הסיפור שלי הוא רק אחד מתוך רבים.

המעניין הוא שגם אשתי חזרה בתשובה דרך בית חב"ד למטיילים - אבל לא במלבורן, אלא בדרום אמריקה. כשחזרה לארץ למדה במכון "אלטע"

בצפת. כעבור כמה חודשים נסעה לבקר את אחיה שגר אז באוסטרליה. היא כבר שמרה מצוות, והוא עדיין לא. היא הצטרפה למדרשת Merkos Wom-en של משפחת קורנהייזר, ונשארה בקשר צמוד עם דודו ושרה. זה היה בכסלו תשס"ט.

באלול של אותה שנה נפגשנו, השתדכנו, ובכסלו התחתנו. ההורים של שרה הזמינו אותנו לחגוג אצלם אחת מסעודות השבע ברכות.

כשהיום אני מביט לאחור, אני רואה איך ה' הוביל אותי בכל צעד וצעד - בדיוק כפי שאמר לי הרב דודו באותה סעודת ראשונה במלבורן

אחרי שסיימתי את הצבא בשנת תשס"ה (2005), יצאתי לטיול הגדול באוסטרליה. בתחילת הדרך עבדתי עם חבר ישראלי באכסניה ליד סידני, שדרכה היו מחברים מטיילים לעבודות מקומיות. זה העסיק אותנו בחודשים הראשונים.

בסופו של דבר הייתי צריך לנסוע למלבורן כדי לחדש ניירת לרכב שקניתי. זו נסיעה ארוכה מסידני, והגעתי ביום שישי בערב. הייתי עייף מאוד, אבל מה שהרגשתי באותו רגע היה געגוע. אמנם לא הייתי דתי, אבל בבית תמיד היינו עושים קידוש ואוכלים סעודת שבת. זה בדיוק מה שהתחשק לי באותו ערב - אווירה של שבת.

כשהגעתי לטיילת במלבורן נכנסתי לאכסניה סמוכה. כעבור זמן קצר יצאתי החוצה, ופתאום ראיתי מישהו שנראה ישראלי. גם הוא הסתכל עליי במבט דומה, ומיד התחלנו לדבר בעברית. שאלתי אותו אם יש מקום שבו נפגשים ישראלים והוא חייך ואמר: "סע לבית חב"ד". הוא הסביר לי איך להגיע - ונסעתי לשם.

ברגע שנכנסתי לבית חב"ד מצאתי את עצמי באמצע סעודת שבת. לא יכולתי להיות מאושר יותר. בדיוק באותו רגע הרב דודו לימד את התחיל לדבר. המילים שלו היו: "צריך לראות איך הקב"ה תמיד מפנק אותנו בהשגחה פרטית." הרגשתי כאילו הוא מדבר ישירות אליי.

מה שהשאיר עליי את הרושם העמוק ביותר היו העיניים של דודו ושרה - חום, אמת, משהו מיוחד שקשה להסביר. המשכתי לטייל עוד כמה חודשים ברחבי אוסטרליה, אבל בסוף חזרתי למלבורן. גרתי בדירה עם ישראלים, שם היו שיחות רבות על אמונה ומהות החיים, והקשר שלי עם בית חב"ד הלך והעמיק. בסופו של דבר קיבלתי החלטה ששינתה את חיי: לחזור בתשובה. עברתי לגור בבית חב"ד לכשלושה חודשים.

הבית היה מלא חיים. ישראלים נכנסו ויצאו כל הזמן, בחורי ישיבה באו לעזור, וביחד יצרנו אווירה של

9 חודשים בבית חב"ד מלבון והלה עוד שם

מאת: שלום ושניאור

אחד ואחת מכם השאירו לנו זיכרון קטן, חיוך או סיפור שנשאר איתנו.

ועכשיו, כשאנחנו כותבים את זה מרחוק - הגעגוע רק גדל.

אנחנו מתגעגעים לרב דודו ולרבנית שרה, שידעו להחזיק את כל הבית הזה עם חום, שמחה וכוחות בלתי נגמרים. מתגעגעים ל"אחים הקטנים" בתיה וצבי, ובעיקר - מתגעגעים אליכם, המטיילים היקרים.

אז תודה לכולכם, וביעקר תודה לרבי מלויבאוויטש שהעניק לנו את הזכות את הבמה לחיות 9 חודשים של משמעות, תודה על החוויות, על השיחות, על הצחוקים ועל האינוסוף רגעים קטנים שלא נשכח לעולם.

מחכים כבר לפגוש אתכם שוב - איפה שלא תהיה העצירה הבאה במסע.

באהבה וגעגוע גדול, משיח NOW!

שלום ושניאור

9 חודשים היינו בבית חב"ד מלבון - והאמת? זה הרגיש בדיוק כמו הבירה באפטר-פארטי של שישי בלילה בבית חב"ד: לפני שהספקת להבין מה קורה - זה כבר נגמר, ואתה נשאר רק עם חיוך רחב וגעגוע לעוד סיבוב. 🍺

מה עשינו שם? טוב, שאלה מצוינות. התשובה האמיתית היא - הכול מהכול:

- בבקרים היינו קמים ומגלים שמישהו חדש הגיע לדירות המטיילים, ותוך 5 דקות כבר כולם מרגישים כאילו מכירים שנים.
- בצהריים היינו עוזרים לישראלים למצוא עבודה, ובערבים - שיעורים, פיצות, מסיבות, או סתם שיחות אל תוך הלילה.
- ושבתות ☐ אוי השבתות. סעודות מלאות שירה, דברי תורה, אוכל ברמה של מסעדה, ובעיקר - תחושה שאין עוד מקום כזה בעולם.

אבל האמת? מה שעשה את השנה הזו מיוחדת באמת זה לא התכניות ולא הפעילויות - אלא האנשים. אתם. כל המטיילים, אלו שנשארו שבוע ואלו שנשארו חודשיים, אלו שהיינו איתם בקשר יומיומי ואלו שהכרנו רק במגע קצר. כל

A Journey of Poetry, Providence, and Purpose

קובי בן ארי

הילדות והמשפחה

ההורים שלי עלו מתוניס לקיבוץ מעיין צבי, ושם גדלתי. בגיל צעיר ההורים רצו לצאת לשליחות, ועברנו לבאר שבע. שם הם הקימו פרויקט גדול בסביבה, והיו הרבה מהנדסים וצרפתים שהיו צריכים מתורגמן. אבא שלי לקח על עצמו את התפקיד הזה, ותירגם מעברית לצרפתית ומצרפתית לעברית.

כך גדלתי בבאר שבע, ולמדתי בחינוך רגיל עד הצבא.

תחילת הדרך עם השירה

בגיל 15-16 שמעתי ולמדתי על חיים נחמן ביאליק, המשורר הלאומי. כל כך התרגשתי ממנו, שהתחלתי לכתוב שירים בעצמי. השירים האלה ליוו אותי במשך שנים, עד אחרי הצבא. לאחר הצבא הצטברו אצלי כמה מאות שירים, והרגשתי שהגיע הזמן להוציא ספר.

ידעתי שכתובת כל שיר לקחה לי הרבה זמן, ורציתי להשקיע גם בהוצאה שלו. בשביל זה נסעתי לחו"ל - לטייל באירופה ולאסוף כסף על מנת לממן את הספר שלי.

סקוטלנד והשגחה פרטית ראשונה

הגעתי לאנגליה עם חבורה של חברים מהצבא. הם אמרו לי: "תיסע לסקוטלנד, שם אנשים נחמדים, נוף יפה, הרבה השראה לשירה - זה מתאים לך יותר מאנגליה, שהיא מרובעת ומלאה בבתים."

נסעתי לכיוון סקוטלנד, ושם פגשתי בפעם הראשונה בחיי השגחה פרטית - למרות שלא ידעתי אז מה זה בכלל, וגם לא האמנתי באלוקים.

עמדתי בטרמפיאדה עם עוד 15-20 חברה, ורציתי מאוד לצאת משם. אמרתי בליבי:

"אם יש מישהו בשמיים שרואה ושומע - שיעזור לי לצאת מפה."

פתאום משהו אמר לי לזוז קצת קדימה. זזתי מהמקום, ואחרי כמה דקות עצר מולי רכב ספורט יפה, בלי גג.

הנהג שאל לאן אני רוצה להגיע, אמרתי:

"לצפון סקוטלנד."

והוא אמר: "קדימה, תעלה."

כך, בבת אחת, התקדמתי והגעתי מהר לסקוטלנד.

חיפוש רוחניות

בסקוטלנד חיפשתי רוחניות. בית כנסת? יהדות? זה לא עניין אותי אז בכלל. לא חיברתי יהדות עם רוחניות.

שמעתי על כנסייה בפטיסטית בעיר בשם פיטלוחר, אז הלכתי לשם. הייתי איתם כמה ימים, ודיברתי עם הקמרים הצעירים.

די מהר הבנתי שהם חיים בעולם דמיוני - הילדותי והשטחי - סביב ישו. הכול הרגיש לי חסר עומק והיגיון.

התחלתי להתווכח איתם. זה נמשך עד שהגיע דיוויד, הכומר הראשי שלהם. הוא הבין שהולך להיות בלגן עם הישראלי הזה, אז אמר לי:

"יעקב, אתה איש קדוש מארץ הקודש. אנחנו נכבד אותך, נעזור לך למצוא עבודה ודירה."

עבודה במסעדה - והשכר המיוחד

התחלתי לחפש עבודה, והגעתי למסעדה בשם דלאגי רסטורנט.

המתנתי לבעל הבית, ואשתו אמרה לי: "הוא יגיע עוד מעט, בינתיים אני אכין לך כוס תה."

חיכיתי חצי שעה, שעה, והתחלתי לאבד סבלנות.

שאלתי אותה:

"תגידי, כמה משלמים פה לשעה?"

היא ענתה: "אני חושבת שלוש-שלוש וחצי פאונד."

זה היה יותר טוב מהמקומות האחרים שידעתי, ששילמו שתי פאונד לשעה, אז החלטתי להישאר.

בעל הבית הגיע, התנצל על ההמתנה, ואמר: "אנחנו מאוד נשמח אם תעבוד כאן. המלצרים מרוויחים שתיים עד שתיים וחצי פאונד לשעה."

אמרתי לו בתמימות:

"חשבתי שזה שלוש וחצי, כמו שאשתך אמרה לי, ובשביל זה נשארתי."

הוא יצא וחזר אחרי כמה דקות, כולו סמוק פנים, ואמר:

"בעיקרון אנחנו לא משלמים שכר כזה למלצרים, אפילו השף מקבל חמש פאונד לשעה."

אבל - כיוון שהחברים הכי טובים שלנו בדרום אפריקה הם יהודים, ולכבודך - ניתן לך שלוש וחצי פאונד לשעה.

רק אל תספר לאף אחד. בכל שבוע תקבל מעטפה, וזה יהיה בינינו בלבד. כמובן שנשארת לעבוד שם.

חזרה לארץ והוצאת הספר

אחרי חודשיים-שלושה של עבודה חסכתי מספיק כסף, וחזרתי לארץ.

בחרתי כ-60-70 שירים מתוך מאות, והשקעתי בהם חודשים של עבודה.

עם הכסף שהרווחתי הדפסתי ספר - הייתי גם המו"ל של עצמי, בעזרת ההכוונה של אמא של חבר שהסבירה לי איך עושים זאת.

פגישה גורלית עם הרב יחזקאל סופר

יום אחד, בבית הדפוס, נכנס הרב יחזקאל סופר - הרב החבדניק של הקמפוס של אוניברסיטת בן גוריון.

הוא ראה אותי, בחור צעיר, יושב ומשגיח על ההדפסות.

התחלנו לדבר, והוא ביקש לראות כמה שירים. זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שדיברתי עם אדם דתי - עם זקן וקרחת, לבוש שחור-לבן.

בשנות השמונים כמעט לא היו בעלי תשובה. היה אורי זוהר, פופי קרנון, עוד כמה דמויות בודדות - וזהו.

אז לפגוש אדם דתי אינטליגנטי, שיועד ספרות, היה חידוש עצום בשבילי.

הרב הזמין אותי אליו לשבת. הלכתי, חשבתי להישאר חצי שעה - ונשארת חמש שעות!

זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי משפחה חרדית אמיתית, והבנתי שהם אנשים חמים, חכמים ומלאי עומק.

מצווה ראשונה - תפילין

אחרי עוד כמה שבתות הרב הציע לי לקחת על עצמי מצווה אחת. אמרתי: "כבוד הרב, אני לא יודע מה זה מצווה".

הוא הסביר לי על מצוות תפילין, והציע לי להביא מהבית את התפילין שלי. הסכמתי, ולקחתי על עצמי להניח תפילין כל יום.

הוא הסביר לי על כוח ההתמדה, והשווה זאת ל"קורבן התמיד" בבית המקדש, שמוקרב כל יום - בבוקר ובערב.

בזכות ההתמדה, הקורבן הזה נחשב לעניין עצום, למרות שהוא קטן פיזית.

מכתב לרבי מלובביץ'

לפני שנסעתי שוב לחו"ל, הרב יחזקאל סיפר לי על הרבי מלובביץ'.

הוא הציע לי לכתוב מכתב לרבי, ולבקש ברכה למצוא את הדרך שלי בחיים.

אמר:

"אולי תקבל תשובה במכתב, ואולי תראה את התשובה בשטח, דרך השגחה פרטית."

קניתי עט מזהב 14 קראט, וכתבתי מכתב לרבי.

שלחתי אותו - ומשם התחילו לקרות ניסים מופלאים.

הניסים במסעדה

כמה ימים לאחר מכן, פתאום הגיעה בעלת הבית של המסעדה.

היא הסתכלה עליי ושאלה:

"ג'ייקוב, מה אתה אוכל?"

עניתי לה: "כרגיל".

והיא אמרה:

"אתה איש קדוש מארץ הקודש. היהודים החברים שלנו בדרום אפריקה אמרו לי שיהודים לא אוכלים את הבשר הזה (חזיר).

מהיום תאכל רק עוף ובשר רגיל. השף, בריאן, ידאג לך אישית."

כעבור כמה ימים היא שוב הגיעה ואמרה:

"ג'ייקוב לא יעבוד בשבת. זה היום החופשי של היהודים.

מהיום, בשבת הוא לא עובד."

לימים היא גם הכינה לי מקום מיוחד ליום כיפור - צמתי והתפללתי לראשונה באמת.

הבנתי שהמכתב לרבי פועל - דברים משתנים לטובתי, בלי שאבקש.

חזרה לארץ - ולימודים

כשחזרתי לארץ, החלטתי ללמוד באוניברסיטת בן גוריון.

נרשמתי ללימודי תיאטרון וספרות, כסטודנט שלא מן המניין.

הרב יחזקאל סופר הזמין אותי לשיעוריו, ואני, בהתחלה, ברחתי - כי פחדתי ש"יחזירו אותי בתשובה".

אבל בסוף באתי, ושמעתי דברי תורה עם עומק שלא הכרתי.

התרשמתי כל כך, שהבאתי איתי עוד חברים - ובהדרגה חזרנו כולנו בתשובה.

שליחות וקיבוצים

בסופו של דבר, ביקשתי מהרבי להיות שליח למגזר הקיבוצי.

הרבי בירך אותי, ובזכות הברכה הזאת הקמתי את בית חב"ד קיבוצים, שמטפל בכ-180 קיבוצים ו-1,600 משפחות בכל הארץ.

ארבע שנים אחרי הברכה, בהפגנה גדולה נגד החזרת שטחים, שמתי לב שאין דגל שמייצג את חב"ד ומשיח.

הלכתי ליצרן דגלים, ויחד יצרנו את דגל המשיח הצהוב המפורסם, שעד היום מתנוסס בכל העולם.

סיום

היום, כשאני מספר את סיפור חיי למטיילים בבית חב"ד, אני משתף אותם במסע האישי שלי -

מהקיבוץ, דרך סקוטלנד, ועד להקמת בית חב"ד והפצת האור של הרבי.

וזה עוד לא הסוף - הסיפור ממשיך להיכתב בכל יום מחדש

אחרי שסיפרתי לכם על המסע האישי שלי, על איך הגעתי לכאן, איך התקרבותי והתחזקתי, ואיך הפכתי להיות שליח של הרבי - אני רוצה לשתף אתכם במשהו שקשור אליכם, למסע שאתם עושים עכשיו.

הרבה פעמים אנשים חושבים שהטיול שלהם הוא לגמרי פרי הרצון שלהם. ברור שזה מרצונם החופשי - אתם בוחרים איפה לטייל, איפה לישון, איפה לעצור - אבל צריך לדעת שבפועל, מאחורי הקלעים, יש מישהו שמכוון אתכם.

כמו שכתוב: "מה' מצעדי גבר כוננו" - הקדוש ברוך הוא מכוון כל צעד שאנחנו עושים.

כדור הארץ חי ונושם

בכל מיני מקומות כתוב שכדור הארץ הוא לא סתם גוש אדמה - יש לו מעין נפש. כמו שלבן אדם יש איברים - עיניים, אוזניים, ידיים ורגליים - כך גם לכדור הארץ יש חלקים שונים, וכל מקום בעולם מקביל לאיבר אחר.

וכל מקום כזה צריך תיקון.

עכשיו, מה עושה כדור הארץ? הוא לא פראיר. הוא שולח אותות - ממש כמו גלים - לאנשים שצריכים להגיע לאותו מקום ולתקן אותו.

ולא כל אחד יכול לתקן כל מקום. יש מקומות שמיועדים דווקא לך, או לחבר שלך. כל מקום שולח אותות בדיוק לאנשים שנשמתם קשורה אליו.

מי עושה את התיקון העיקרי?

כל בני האדם מתקנים במידה מסוימת, אבל יש תיקון אחד שהוא המרכזי ביותר - וזה התיקון של היהודים.

יהודי הוא כמו ה"זמר" בעולם.

תדמיינו: יש אדם שבונה אולם מופעים ענק, עם אקוסטיקה מושלמת. יש אחרים שמעצבים את התאורה, מתקינים כיסאות, עושים ניקיון.

אבל בסופו של דבר - כל זה נבנה בשביל הזמר שיבוא וישיר.

אותו דבר בבריא: כל מה שקיים - עמים, מקומות, תרבויות - הכל נברא בשביל התכלית: היהודי שמקיים מצוות ומגלה את הקדושה בעולם.

איך השם "משגר" אותנו למקומות

כל אחד מכם הגיע לכאן בדרך שנראית טבעית לגמרי.

חייל משתחרר מהצבא אחרי שלוש שנים - הוא מרגיש כמו קפיץ שמשתחרר.

מה הוא רוצה? לברוח! לצאת, להשתחרר, לטייל.

אבל האמת היא, שהקדוש ברוך הוא הוא זה שדאג שתבחרו בדיוק במקום שהוא רוצה שתגיעו אליו.

אני קורא לזה שיטת ה"מוצי מוצי":

פתאום חבר מספר לכם על אי בפיג'י, על איזה מסלול מטורף בניו זילנד, על חוף קסום בתאילנד

ולאט לאט, בלי לשים לב - אתם מרגישים שאתם רוצים להגיע לשם.

אבל בעצם, הקדוש ברוך הוא שתל לכם את הרצון הזה, כדי שבסופו של דבר תבחרו מרצונכם להגיע למקום שבו מחכה לכם התיקון שלכם.

קיום מצוות בלי לדעת

גם מי שלא שומר תורה ומצוות באופן מודע - מקיים המון מצוות בלי לשים לב:

- לא לגנוב.
- לא לשקר.
- לא לחמוד.
- לא לאכול דברים אסורים.
- לעזור לחבר.
- לכבד הורים.
- לומר תודה.

יש מאות מצוות כאלה שאדם יכול לקיים בכל יום, גם בלי לדעת שזה מצווה.

וכשאדם מקיים מצווה - הוא מקדש את המקום שבו הוא נמצא.

הוא מפיץ קדושה סביבו, ממש כמו אור שמאיר את החושך.

תחשבו על זה כמו קרינה רדיואקטיבית - להבדיל. איפה שהוא הולך, הוא משאיר אחריו השפעה. כך גם יהודי - רק שזו קדושה, לא קרינה.

התיקון העמוק - האדמה עצמה

עכשיו בואו נצלול עמוק יותר. כשאדם מטייל, הוא לא רק דורך על האדמה - הוא אוכל ושותה מהמקום הזה. האוכל שאתם אוכלים - עגבנייה, חציל, פרה, עוף - הכל גדל מהאדמה המקומית. האדמה מייצרת את הצמחים, הצמחים מאכילים את החיות, ובסוף אתם אוכלים את החיות או את הצמחים.

כשאתם אוכלים, האוכל מתפרק בגוף, הופך לחומרים כמו סידן, אשלגן, ברזל - והחומרים האלה בונים את הגוף שלכם.

כל כמה שעות תאים מתים, ותאים חדשים נוצרים - מהחומרים שבאו מהאוכל שאתם אכלתם.

במילים אחרות:

- אם אתם באוסטרליה ואוכלים כאן - לאט לאט הגוף שלכם נבנה מאוסטרליה עצמה.
- אם אתם בפיג'י - אתם הופכים, במובן מסוים, להיות פיג'י.
- אם אתם בתאילנד - אתם הופכים להיות תאילנד.

ולמה זה עמוק כל כך? כי אז יוצא שהאדמה עצמה, דרך הגוף שלכם, מקיימת מצוות. העולם לא רק מתוקן על ידכם - הוא ממש משתתף בקיום המצוות.

שליחות עולמית

זה כל כך מדהים - אתם חושבים שאתם סתם מטיילים, חווים חוויות, פוגשים אנשים אבל האמת היא שאתם בשליחות. והתפקיד של בתי חב"ד ברחבי העולם - יש היום קרוב ל-5,000 נקודות שליחות - הוא לתדלק אתכם. לתת לכם חיזוק רוחני, כיוון ומודעות, כדי שהשליחות הזו תיעשה בצורה הכי טובה.

השיר: סוד תרמילאי

כל מה שסיפרתי לכם עכשיו כתבתי בשיר שנקרא "סוד תרמילאי".

לפני 30 שנה הפסקתי לכתוב שירה, כי זה לוקח לי הרבה זמן. אבל לפני כמה שבועות נפטר חבר יקר - אייל ריס ע"ה - אדם חשוב מאוד, שהיה אחראי על הפצת יהדות על פי הקבלה בצפת.

לפני שנים
הוא אמר לי:
"אתה מוכרח להמשיך לכתוב. אסור לך להפסיק. זה לא שלך, זה מתנה שקיבלת ואתה חייב לשאת אותה עם

העולם.

כשנסעתי לאוסטרליה, בטיסה הארוכה, החלטתי להקדיש את הדרך הזו לכתביה - ובמשך 30 שעות, מקוטעות, כתבתי את השיר הזה.

השיר מסכם את כל מה שסיפרתי לכם עכשיו - כל השליחות של המטיילים בעולם למען עם ישראל ולמען הבריאה כולה. אפילו הלחינו אותו, והבתי שלי שרה אותו. את השיר הזה אני מקדיש לעילוי נשמתו של אייל בן יוסף ריס, שבזכותו הוא נכתב.

סיום

אז בפעם הבאה שאתם פותחים את המפה ומתכננים לאן ללכת - תזכרו: זה לא סתם טיול. זה שליחות עולמית, ואתם החיילים שבחזית התיקון של הבריאה כולה. יחי המלך!

סוד תרמילאי

אין חיושית תכל יושבי-כה
תחיל לקבדה ולשפחה.
תועק אל שמייה מי יכבש את לכה
מי יסע אמונים כננה...

ויפצו עס בקר מארץ פני-אל
צעירי-עם נבחרים. בני-אל. של תרמילים.
לתור יבקשו במדבר העמים - רק שבילים נדחים
לא פסקו עס אבות או אחים...

תבו תררי חשף למחוזות חושי-אל
עד קטלו גבולות - תאין גבולם.
קבשו ציו-הארץ. תביבו חנה.
קדשו עולמו בעצדס.
קנו לב קונס - קדקלס...

קח מאל-על יסגבו דור השליחים
לקפץ אחרוני הפכים.
לחוציא קל יקר מוזלל...

עד פי תבואנה קרבות - מקארה
ויתפח אל חטוב - דמוי תרע
תמלא אור נדעת - גם זכותם פעלים.
תנה תנה קרר מציץ - תואל...

www.CHAIBOOKS.COM.AU

• Books • Judaica • Kipot
• Tzitzit • Taleisim

For all your judaica needs

Best prices, great service.

WE SHIP AUSTRALIA-WIDE

0438 26 00 55

chaibooks@gmail.com

302 Carlisle Street Balaclava
Israeli Street Food

The brighter way to **save** on your
water heating & electricity bills!

**WE DEAL
DIRECT
WITH THE
TRADE!**

Ask us about our
unique staged delivery
& how Chromagen can
provide BIG savings for
your business

Chromagen™
Solar & Energy Solutions

1300 367 565 | chromagen.com.au

Solar Hot Water | Gas Continuous Flow | Electric Heat Pump | Solar Power Solutions

רוצים לפרגן?
סרקו את QR

השירות שלנו
התגובות שלכם

Google
Reviews ★★★★★

★★★★★

השעתי לשבת מאלבורן
זכיתי להתארח לסעודת ליל שבת בבית חב"ד
היה מקסים, טעים מאוד
ובעיקר אווירת שבת מיוחדת
מחכה עם הרבה "לחיים":
מחליל לכולם לבוא
מקום שמפיל הרבה אור וכיף.

ציו סגל

★★★★★

השעות שלנו בבית חב"ד הייתה נהדרת! הבית מקסים,
מתחזק היטב, ובמיקום נוח מאד ליד בית הכנסת.
הבית מצויז במצבים וכדומה נסיעה טובה

אביה כנ

★★★★★

מקום מדהים עם אנשים טובים וחמים ולבבות רחבים
שיצרו לך בכל מה שתצטרך בלי לבקש תמורה!

קיס

★★★★★

בית חב"ד הכי טוב שהייתי בו!
מקום שמחיד כיף להגיע אליו, עם תחושה של בית ומספחיות.
הרב דודו והמספחה פשוט מדהימים והשליחים
נאור ושלום הכי טובים בעולם!
שבתות וחגים רק בבית חב"ד מאלבורן!

Matar Peretz

★★★★★

בית במאלבורן
מחליל מאוד לכל מי שרוצה להרגיש את האווירה של בית יהודי.
צוות אדיב, שרוצה לשכור בהכול.
היה לי נהדר מהרגע שהשעתי ועד לפני שעזבתי את אוסטרליה.

רוי פינא

★★★★★

אחלה של בית חב"ד, אנשים מיוחדים.
נותנים את הנשמה!
נכבה לימוד מהם ולהחזיר את הדרך היפה שלהם.
יש אפשרות לישון בבית חב"ד, זה אחלה פתרון.
בנוסף יש פה חברה זה מוסיף לאווירה.
שווה ביקור!

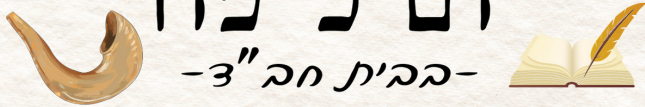
הראל מילר

★★★★★

זה מקום נהדר! אנשים מאוד נחמדים

דורון אלדשטיין

יום כיפור

- בבית חב"ד -3-

נעילה

17:45

חמישי י' תשרי 2.10

כל נדרי

18:10

יום רביעי ט' תשרי 1.10

9:00

סדנא על משמעות היום
ע"פ תורת הקבלה ושחרית

12:30

הזכרת נשמות יקרים

16:45

מנחה ונעילה

19:05

תקיעת שופר וסיום הצום

16:00-17:30

ארוחה לפני הצום
(הרשמה באתר)

18:06

תחילת הצום

18:10

תפילת כל נדרי

לפרטים נוספים:

CHABADMEL.COM

בוסה עם כיבוד מסונן
יואש (שביתת הצום)

בברכת
"כתובה וחתימה טובה
לשנה טובה וחמה"

בית חב"ד מלבון מזמין אותך לחגוג את:

ראש השנה

ארוחות חג עשירות ומפנקות
יתקיימו בתאריכים:

רביעי

24/9

14:00

שני

22/9

18:00

שלישי

23/9

14:00

19:00

ארוחה ב'

ארוחה ב'

למעוניינים
בבית חב"ד ותקיימו תפילות חג
באווירה נעימה וחגיגית בימים:
שלישי, ורביעי בשעה 10 בבוקר

הרשמה באתר בית חב"ד:

CHABADMEL.COM

שפחת תורה

זוכרים ומתאחדים!

שלישי

14/10

20:15

שני

13/10

19:30

הקפות • סעודת חג

הרשמה באתר

CHABADMEL.COM

יחד נשב תחת סוכה ירוקה

שני | 06.10 | 19:10

שלישי | 07.10 | 13:00

בסוכת הבית חב"ד

הצטיידו
בניגוד חם...

להרשמה ופרטים על ארוחות נוספות:

CHABADMEL.COM

**Solo Energy Corporation
are proud supporters of
Beit Chabad**

**Level 1, 8 Cato Street
Hawthorn East, VIC 3123**

SHeMESH

vegetarian pizza bar & more

825 Glen Huntly Rd, Caulfield South

(03) 9523 0444

Beit Chabad wishes to thank Shemesh Pizza for the delicious pizza donated weekly for our Wednesday class. We wish them much success in all their endeavors.

B"H

WISHING THE
COMMUNITY A HAPPY,
HEALTHY AND SWEET
NEW YEAR AND WELL
OVER THE FAST.

ratemyagent®

2025 agent of the year awards **Agent of the Year**

9 x Suburb Winner | St Kilda East

2025, 2024, 2023, 2022, 2021, 2020, 2019, 2018, 2016

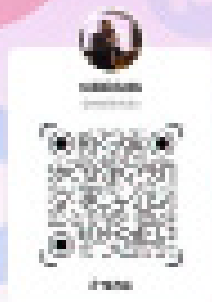
5 x Suburb Winner | Caulfield North

2025, 2024, 2023, 2022, 2021

כל העידונים האירועים הטיפים ההידוקים

Google Reviews ★★★★★

Want to show
your support?
Scan the QR!

★★★★★

The best Chabad House I've ever been to!
A place that always feels like home, with
warmth and family spirit.
Rabbi Dudu and his family are simply
amazing, and the shluchim, Shneur and
Shalom, are the best in the world!
For Shabbat and holidays - there's nothing
like Chabad of Melbourne!

Matar Peretz

★★★★★

Absolutely amazing people they drove
all the way to country for us to deliver
menorah they are such lovely and kind
people and they always care about
everyone regardless of religion or
ethnicity.

Jana Bent

★★★★★

Our stay at Beit Chabad was great!
The house is charming and well
kept and conveniently located right
next door to the shul. The house
has linens, etc.... Happy travels!

Avia Bennett

★★★★★

Home in Melbourne
Highly recommend for who wants to
feel the Jewish home vibes.
Kind staff, wants to help with
everything.
I had a great time once I arrive and
before leave Aus.

Roee Pinto

★★★★★

It's a great place!
Very nice people 🙏

Doron Goldstein

★★★★★

An amazing Chabad House, with truly special people.
They give their whole heart and soul!
May we learn from them and continue their beautiful path.
You can even stay overnight at the Chabad House – a great solution
for travelers.
Plus, there are always other Israelis around,
which really adds to the atmosphere.
Definitely worth a visit!

Harel Mashilker

★★★★★

Amazing place with good and warm
people and big hearts will help you with
anything you need with no return!

Kim

Finding My Way Home

Uri Raveh

After finishing the army in 2005, I set off on the classic post-service trip to Australia. At first, I worked with an Israeli friend in a hostel near Sydney. The hostel often connected travelers with local jobs, and that kept us busy for the first couple of months.

Eventually, I needed to travel down to Melbourne to renew paperwork for the car I had bought. It was a long drive from Sydney, and I arrived late on a Friday evening. Tired from the road, I felt a surprising pang of longing. Although I wasn't religious, in my parents' home we always had Kiddush and a Shabbat meal. That familiar warmth and holiness was exactly what I wanted at that moment.

When I reached the Melbourne promenade, I walked into a hostel nearby. Soon after stepping outside, I noticed someone who looked Israeli. He looked back at me with the same recognition, and we began speaking in Hebrew. I asked if there was a place nearby where Israelis gathered. He smiled and said, "Go to the Beit Chabad." He gave me directions, and off I went.

The moment I entered the Beit Chabad, I found myself in the middle of the Shabbat meal. I couldn't have been happier. Just then, Rabbi Dudu Lider began to speak. His words were: "We need to notice how Hashem always pampers us with Divine Providence." At that moment, I felt like he was speaking directly to me.

What struck me most were the eyes of Dudu and his wife, Sarah. There was something so genuine, so warm, that I couldn't shake. I continued traveling around Australia for a few months, but eventually I found myself back in Melbourne. I stayed with a group of Israelis, where conversations about faith and the meaning of life were frequent. Slowly, my connection with Beit Chabad deepened until I made a life-changing decision: I wanted to return to Judaism. I moved into the Beit Chabad and lived there for about three months.

The house was alive with energy. Israelis passed through constantly, yeshivah students came to help, and together we built an atmosphere of learning, joy, and discovery. Dudu's boundless love for every Jew and his deep connection to the Rebbe left a lasting impression on me.

From the very beginning, Dudu empowered me. He

asked me to help others put on tefillin, and before long I found myself

guiding fellow travelers in their first steps of connection. I studied regularly with friends like Shalom Dickstein and Zohar David, who had just come back from India. Even Sarah's father was there, and I had the privilege of learning with him as well.

When I returned to Israel, I kept searching. I explored other Jewish paths, but in the end, I felt that Chabad — and the Rebbe — were my true home. I went on to study in the Chabad yeshivot in Tzfat and Rehovot, under Rabbi Arad.

To this day, whenever Dudu comes to Israel, he gathers former travelers for a farbrengen. It's amazing to see, over so many years, how many people have been touched by the Lider family's Beit Chabad. My story is just one among countless others.

Interestingly, my wife also found her way back to Judaism through a travelers' Beit Chabad — though hers was in South America. When she returned to Israel, she studied in the Alta Women's Institute in Tzfat. A few months later, she went to visit her brother in Australia. By then she was religious, while he was not. She joined the "Merkos Women" program with the Kornhauser family and kept a close connection with Dudu and Sarah. That was in Kislev 2008.

Later that same year, in Elul, we met and got engaged. We married in Kislev, and Sarah's parents warmly invited us to celebrate one of our Sheva Brachot in their home.

Looking back, I can see how Hashem guided me every step of the way — just as Rabbi Dudu said that first Friday night in Melbourne.

The First Mitzvah, Tefillin

After a few more Shabbats, Rabbi Sofer suggested I take on a mitzvah. I confessed I didn't know what a mitzvah was. He explained tefillin and encouraged me to use my own. I agreed, committing to put them on daily. He compared consistency in mitzvot to the korban tamid, the daily sacrifice in the Temple, small yet infinitely powerful because of its constancy.

A Letter to the Lubavitcher Rebbe

Before another trip abroad, Rabbi Sofer suggested I write to the Lubavitcher Rebbe for guidance. I bought a 14-karat gold pen and poured my heart into a letter.

Soon after, remarkable changes began to unfold.

Miracles at the Restaurant

Back at the restaurant, the owner's wife suddenly confronted me:

"Jacob, you're a holy man from the Holy Land. Our Jewish friends told us Jews don't eat pork. From now on, you'll get your own meals, chicken and beef, prepared just for you."

Days later she announced:

"Jacob will no longer work on Saturdays. That's the Jewish holy day."

On Yom Kippur, she even prepared a place for me to fast and pray.

It was clear, my letter to the Rebbe was working.

Return to Israel, and a Path Forward

Back in Israel, I enrolled at Ben Gurion University for literature and theater. Though hesitant at first, I began attending Rabbi Sofer's classes. The depth I encountered was irresistible. Soon, friends joined me. Slowly, we all began a journey back to our faith.

Becoming a Chabad Emissary

Eventually, I asked the Rebbe for a blessing to become a Chabad emissary to the kibbutzim, which He gave. From there, Chabad of the Kibbutzim was born, today serving 180 kibbutzim and 1,600 families across Israel.

A few years later, during a major demonstration against territorial concessions, I realized Chabad lacked a flag. I designed one, the now-famous yellow "Moshiach Flag," which today waves across the globe.

A Mission for Every Traveler

When I tell my story at Chabad

Houses, I remind backpackers that their journeys are more than chance. They may think they choose their path freely, but as King David said, "A man's steps are directed by G-d."

Every place on earth, I tell them, has a spark waiting for its tikkun, a repair. And each traveler is sent, knowingly or not, to the place where only their soul can bring light.

Even without formal observance, every Jew performs mitzvot daily, showing kindness, speaking truth, respecting parents, offering gratitude. Each act sanctifies the space around them, like a glow spreading into the world.

And when we eat from the land we're in, our very bodies become part of that place. Through mitzvot, the land itself participates in holiness.

This is the hidden mission of Jewish travelers worldwide. And Chabad is there, in nearly 5,000 centers, to fuel their journeys with meaning and light.

The Song, "The Secret of the Backpacker"

Recently, after years away from poetry, I wrote again. Inspired by the passing of a dear friend, Eyal Reis, who once urged me never to stop writing, I penned "The Secret of the Backpacker."

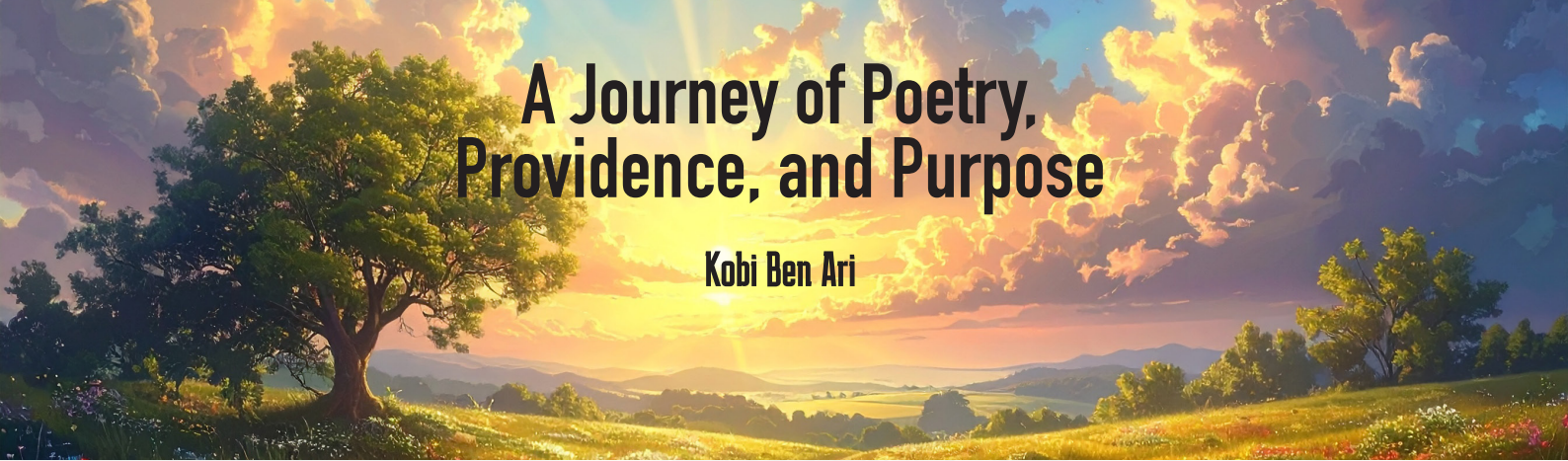
It captures everything I've told you, the mission of travelers, the sparks they redeem, the role they play in the destiny of the world. My daughter even composed and performed it. I dedicated the song to Eyal's memory.

Conclusion

So the next time you unfold a map and plan your journey, remember – It's not just a trip. It's a mission. A global mission. And you are the ones carrying it forward.

Yechi HaMelech!

A Journey of Poetry, Providence, and Purpose

Kobi Ben Ari

Childhood and Family

I was born to parents who immigrated from Tunisia to Kibbutz Ma'ayan Zvi, where I spent my early childhood. When I was still young, my parents decided to embark on a mission of their own and moved us to Be'er Sheva. There they helped build a large community project. Many French engineers had moved into the area and needed a translator. My father took on that role, moving between Hebrew and French with ease.

That's where I grew up, Be'er Sheva, studying in the local school system until I was drafted into the army.

The Beginning of Poetry

At 15 or 16, I discovered the works of Hayim Nahman Bialik, Israel's national poet. His writing moved me so deeply that I began writing poetry myself. I kept at it for years, through my army service and beyond.

By the time I finished the army, I had accumulated hundreds of poems. I knew it was time to publish a book. But to publish well would require resources I didn't yet have. So I decided to travel abroad, to see the world, work, and save money to bring my book to life.

Scotland and a First Encounter with Providence

I set out with a group of army friends to England. They told me, "Head to Scotland. The people there are warmer, the scenery is inspiring, and it will suit your poetry much more than buttoned-up England."

So I went north. On the way, I found myself at a hitchhiking stop with 15-20 others, desperate to leave. In my heart, I whispered: "If Someone up there sees me, hears me, help me get out of here."

Almost instantly, a thought crossed my mind, "move forward". I stepped ahead, and minutes later a sleek, convertible, sports car pulled up. The driver asked where I was headed. "Northern Scotland," I answered. "Hop in," he replied. Just like that, I was on my way north. I didn't yet know the term "Divine Providence," but I had just experienced it for the first time.

Searching for Spirituality

In Scotland I began searching for something deeper. Judaism

wasn't even on my radar, I didn't connect it with spirituality.

I heard about a Baptist church in a town called Pitlochry and decided to stay there for a while. I debated endlessly with the young ministers, soon realizing their faith felt shallow and childish. Eventually the head pastor stepped in. He looked at me and said:

"Jacob, you are a holy man from the Holy Land. We will honor you and help you find work and a place to stay."

A Restaurant Job and an Unexpected Raise

Soon I found myself applying for a job at the Dalagie Restaurant. While waiting for the owner, his wife served me tea. Curious, I asked what the pay was. She guessed three to three and a half pounds an hour, better than the two pounds elsewhere, so I decided to wait.

When the owner arrived, he explained waiters usually earned two to two and a half pounds, not three and a half. I admitted that was what his wife had told me, and that was why I had stayed. He went out, returned a few minutes later, flushed, and said:

"Normally even our chef only makes five pounds an hour. But because our closest friends in South Africa are Jewish, we'll honor you. You'll earn three and a half. Just don't tell anyone, your pay will come in an envelope each week."

And so I stayed.

Back to Israel, and My First Book

After a few months, I returned home with enough savings to print a book. I carefully selected 60-70 poems, worked on them intensely, and with the help of a friend's mother, who guided me through self-publishing, I released my first volume of poetry.

A Fateful Meeting with Rabbi Yehezkel Sofer

One day at the printing house, a Rabbi walked in, Rabbi Yehezkel Sofer, the Chabad Rabbi at Ben Gurion University. It was the first time in my life I had spoken with a religious Jew, bearded, wearing black and white.

He asked to see some poems. He invited me to his home for Shabbat. I planned to stay half an hour, I stayed for five. For the first time, I saw an observant family up close, warm, intelligent, and full of depth.

One Tallit Katan that Changed a Life

By Asaf Itach

In 2009, after a few months in New Zealand, my friends and I landed in Australia. We didn't arrive with much, just a little money, a lot of dreams, and above all, a deep sense of uncertainty. Very quickly, we kept hearing the same advice: "Go to the Chabad House, go to Dudu. He'll help you."

And so, thank G-d, we found our way to Rabbi Dudu. He welcomed us with the widest smile and a warmth unlike anything else. From that moment, a deep and heartfelt bond was formed. I'm sure we weren't the only ones who experienced this unique magic. For quite some time we lived in Caulfield, and the connection with Rabbi Dudu and the community only grew stronger and stronger.

One day, Rabbi Dudu asked me when my birthday was. I answered: "The 13th of Shevat." His eyes lit up: "Parshat Yitro! That's exactly the Torah portion of your Bar Mitzvah. You'll read the Haftorah and bring a bottle of whisky for a farbrengen." I agreed with a smile, but deep down, I didn't believe it would really happen.

At that time, I was very far from all of this. We were busy preparing for a huge trance festival - Rainbow Festival. Five days of music and dancing, expensive tickets, endless planning. But then I discovered that the festival fell exactly on Shabbat, the very Shabbat of my birthday. I felt it was a test from Heaven. I had given my word to Dudu, and I wasn't about to break it.

My friends tried to convince me otherwise, but I stood my ground: I was going to Chabad. That Shabbat, thank G-d, I came. On Friday night I brought a bottle, and from there we went into a farbrengen that lasted all night. In the morning, I went up to read the Haftorah. My throat was tight, my heart was pounding, and Dudu stood beside me. Somehow, I managed to finish. Barely.

At the end of the service, Dudu turned to me: "A birthday deserves a gift - what would you like?" Without even thinking, the words slipped out of my mouth: "A tzitzit." Even I was surprised, after all, I wasn't keeping Shabbat then, so what did

I have to do with tzitzit? But Dudu didn't hesitate for a moment. That very Shabbat, he gave me a pair of tzitzit as a gift.

Since then, I've never taken them off. The tzitzit protected me, accompanied me, and became a turning point in my life. Dudu would often remind me: "Mitzvah is mitzvah, wrong is wrong - but the tzitzit you never take off." And indeed, they became the bridge that led me into a whole spiritual journey.

When I returned to Israel, I was already keeping Shabbat.

Six months after getting married, my wife and I set out on shlichut, deeply inspired by what I had experienced at the Chabad House in Melbourne: the warmth, the love, the openness of Rabbi Dudu and Sara, and the way they opened their home to every Israeli and every Jew who walked through the door.

Today, thank G-d, my wife and I run a Chabad House for youth in the city of Gedera. The house is bursting with teenagers, and we have the privilege to be

for them what the Chabad House in Melbourne was for me, a point of light and connection.

And to this day, whenever I meet Dudu at the Kinus HaShluchim, I thank him again. Because in the end, one pair of tzitzit, on one Shabbat, changed the entire course of my life.

Nine Months at Chabad of Melbourne And Our Hearts Are Still There

By Sholem and Shneur

We spent nine months at Chabad of Melbourne - and honestly? It felt just like the Friday night afterparty at the Chabad House: before you even realize what's happening, it's over, and you're left with a big smile and a longing for just one more round.

So, what did we actually do there? Good question. The real answer is - a little bit of everything:

Mornings - we'd wake up to discover a new traveler had arrived at the apartments, and within five minutes it felt like we'd all known each other for years.

Afternoons - helping Israelis find jobs, guiding them through the city.

Evenings - classes, pizza nights, parties, or simply long conversations that stretched late into the night.

And Shabbat... oh, the Shabbatot. Meals filled with singing, words of Torah, food that felt like it came straight from a restaurant, and above all - the unmistakable feeling that there's no other place like this in the world.

But the truth is, what made this year so special wasn't the programs or the activities - it was the

people. You. The travelers. Whether you stayed for a week or for months, whether we spoke every day or only crossed paths briefly, each of you left us with a memory, a smile, or a story that will stay with us forever.

And now, as we write these words from afar, the longing only grows stronger.

We miss Rabbi Dudu and Rebbetzin Sara, who somehow held the entire house together with endless warmth, joy, and strength. We miss our "little siblings," Batya and Tzvi. And most of all - we miss you, the dear travelers.

So thank you - to all of you. And especially, thank you to the Lubavitcher Rebbe for giving us the privilege and the stage to live nine months of true meaning. Thank you for the experiences, the talks, the laughter, and the countless small moments we'll never forget.

We're already looking forward to seeing you again - wherever the next stop on the journey may be.

With love and deep longing,

Moshiach NOW!

Sholem and Shneur

ה'תשפ"ה - 2025 -

רגעים בבית חב"ד

בס"ד

Kosher Fitness is
proud to support the
well-being of Israeli
travellers in Melbourne

With heartfelt appreciation
for the vital work of
Beit Chabad

KOSHER FITNESS
PERSONAL TRAINING
Exercise For Modest Woman

Kosherfitness.com.au

SACHER

Success through team performance

Contact Monty Sacher

0425761914

www.sacherassociates.com.au

STRATEGIC PLANNING
PERFORMANCE MANAGEMENT
SYSTEMS AND PROCESS DESIGN
REWARDS
FEEDBACK
ORGANISATION STRUCTURE
UNIFIED SENSE OF DIRECTION
PERFORMANCE MEASUREMENT
RESULTS
COMMUNICATION
SKILLS
KNOWLEDGE

**WHAT
PEOPLE
ARE
SAYING**

about Zipporah Oliver O.A.M
at Headway Therapy Online

"THERAPY THAT
ACTUALLY
HELPS"

"I'VE NEVER FELT MORE
CONNECTED TO MY
PARTNER"

"A TRUSTED PART
OF MY NDIS
JOURNEY"

✉ PEOPLE@HEADWAYTHERAPYONLINE.COM.AU

🌐 WWW.HEADWAYTHERAPYONLINE.COM.AU

📞 0483 122 093

📞 (03) 9527 3727

enviva
Home Care & Mobility Solutions

Your Home. Your Health. Connected.

Enviva brings comprehensive
Home Care & Mobility Solutions,
with an extensive product range
right to your home.

We enable independent living in
the comfort, safety, and dignity of
your own home, giving you and
your family total peace of mind.

**Wishing you a happy and
healthy sweet new year**

Equipment

Supplies

Accessibility
modifications

Connected devices
+ digital health

info@enviva.com.au

0447 069 059

www.enviva.com.au

Coming full circle

On Rosh Chodesh Elul I received a message from a past traveler who had been at the Beit Chabad many years ago, and since then has made a tremendous change in his life. He sent me this picture of father and son standing at the entrance of my brother's Yeshiva in Beit Shemesh — together with messages from two other past travelers whose “grandchildren” are also learning in my brother's Yeshiva.

Long live our Master, Teacher, and Rebbe, King Moshiach, forever and ever.

“Rabbi Dudu, today I can say that I’ve come full circle — my son is going to your brother's Yeshiva in Beit Shemesh. There’s no greater redemption than this. Thank you to Hashem, thank you to the Rebbe, and thank you to you.

Now all that’s left is for you to remember who I am. A small hint: my nickname with you was ‘Vealek.’”

Proud Supporters of Beit Chabad

The Tatarka Family

Always striving to support our community organisations

INSURANCE INNOVATION EXPERTISE & SUPPORT

We are an award-winning, family-owned brokerage with a range of services that include:

- Property Owners insurance
- Business and Office insurance
- Public and Products Liability
- Management Liability insurance
- Professional Indemnity insurance
- Specialist Industries insurance
- Construction insurance
- Trade Credit and Tax Audits

SCOTT WINTON
Insurance Brokers

1300 726 200

scottwinton.com.au

Memories of Tiferet

By Tal and Mordi Ganz

My name is Tal Ganz. In January 2023, as part of a journey my husband, Mordi, and I took across different countries, we arrived in Melbourne, Australia. That's where we first met the dear Tiferet "Tifi" Lapidot, at the Chabad House.

We had landed earlier that week, and Tifi arrived just before Shabbat. We already felt a little more settled, while she was still new in a foreign country, uncertain and vulnerable.

I'll never forget the moment we first met. It was Friday evening. We walked into the dining room only minutes before Rabbi Dudu made Kiddush. We sat wherever there was space, and by chance, it was right next to Tifi. Suddenly, she reached out, took my hand, looked me in the eye with her innocent, genuine, and humorous gaze, and said:

"Hi, I'm Tiferet. What's your name? I'm new here, and I see there are so many boys and hardly any girls, it's so nice that you're here!"

That was Tifi, simple, direct, unpretentious. She acted with pure sincerity, never worrying about appearances or what was "acceptable."

To me, she embodied countless admirable qualities, but one stood out most: her rare simplicity. In her relationships, she was like a magician. She knew who she was, walked hand-in-hand with her true self, and others could feel her honesty instantly.

I remember our time in Melbourne, when we were searching desperately for jobs. It was frustrating, and my confidence wavered, especially with my English. Tifi shared those struggles, but while I became passive, she pushed forward with determination. She found cleaning jobs and babysitting gigs, and without hesitation, she offered to share them with me. No calculations, no keeping score, just pure generosity.

Another time, she had an interview at a school and insisted I come with her. When I got cold feet, doubting my English, she immediately dismissed my concerns and said: "Our English is the same, you can totally do this." That was Tifi, big-hearted, selfless, always lifting others up.

We lived together in Melbourne for about a month before parting ways, she went to work on a farm, and we

traveled to Tasmania. Later, we reunited for Purim in Melbourne, a powerful holiday we celebrated together at the Chabad House and in our shared apartment. We met again in Queensland, where she always looked out for us, invited us to stay where she stayed, and calmed me with her lighthearted optimism. She often joked that we were her "mom and dad" on this journey and wished she could keep traveling with us.

We returned to Israel before her. When she wrote to me that she was back for the holidays and wanted to meet, I was in the early weeks of pregnancy. It was still a secret, and I wasn't feeling well, so I told her I was sick and asked to postpone. That meeting never happened.

On Simchat Torah, October 7th, while we celebrated with friends in Susya, tragedy struck. The south was under deadly attack. Mordi rushed to fight in Kfar Aza, and we spent days in shock and fear. During those agonizing days, when Tiferet was still missing, we didn't know what to think, until the worst news reached us.

When our first daughter was born, we named her Ami Tiferet, inspired by the Shabbat song Lecha Dodi:

"Hitnaari Mafar Kumi, Livshi Bigdei Tifarteich Ami - Shake the dust off yourself, arise, don your glorious garments, my people."

It felt so fitting for the times we were living through, and of course, it was in memory of our beloved Tiferet.

Her faith was inseparable from her essence. She sought G-d with all her heart and soul, and it was evident in her words, her manner, her very being. I'll never forget that first Shabbat, when I asked how she'd find her way back to her lodging. She smiled and said she had drawn herself a map before Shabbat, so she could walk confidently without worry. We offered to walk her, and she gladly agreed, and that's how our friendship began.

Tifi's loss is immeasurable. In her 23 short years, she left an eternal mark on the world.

May G-d avenge her blood, and may her soul be bound in eternal life.

We love and miss her with all our hearts.

A Request for Tiferet

By Rabbi Dudu Lider

Sometimes, one small message can last forever.

That's how it was with Tiferet, of blessed memory.

Tiferet came to the Chabad House here in Melbourne, and like many young travelers, she entered with a quiet smile, glowing with light. She never asked for much, never demanded attention, she was simply herself. Modest, graceful, and genuine, she touched every heart.

When the terrible tragedy struck on Simchat Torah, October 7th, none of us could have imagined how deeply her name, Tiferet, would be engraved in our hearts forever. Only later did we learn that she was among those murdered.

I was privileged to be in Israel shortly after that devastating day. I traveled to Harish, to her parents' home, to comfort them. On the way, I spoke with my wife, Sara, and together we wondered: what could we do here at the Chabad House to truly honor her memory, to ensure her light would never be extinguished? We decided that one of the rooms in our new girls' apartment would carry her name.

When I shared this with her parents, I saw tears well up in their eyes. They asked me to look through the messages she had sent me. And there it was, her very first message:

"Do you have a girls' living space, something private?"

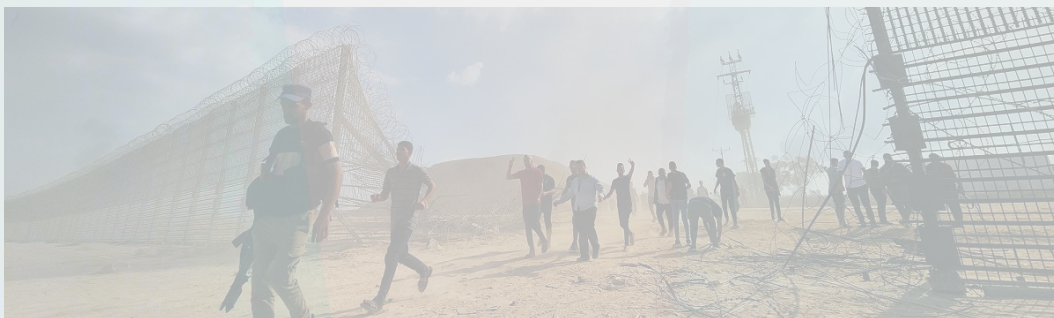
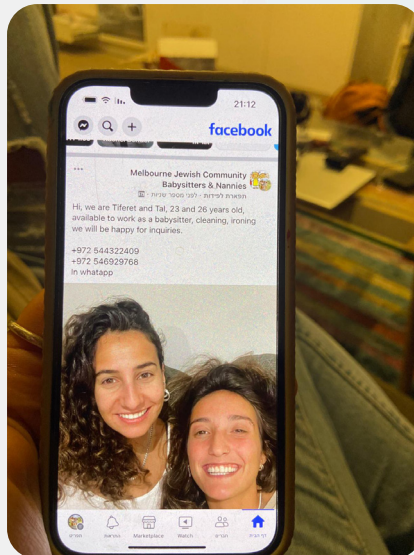
And that was exactly what we had decided to establish in her memory, a private living space for girls. It was as if, in her own innocent and simple way, she had already left us the request, and we were merely privileged to fulfill it.

Her parents immediately gave me a special sign, engraved with the nickname by which everyone knew her - Tiffany - to place in the new apartment.

Because Tiferet never sought grandeur. She wanted modesty, a quiet corner, a small private room. And just as in her life, so too in her memory, she continues to give space, warmth, and a

sense of home.

May her soul be bound in the bond of eternal life, and may she forever remain with us, the true Tiferet of the Jewish people.

A Shabbat of Divine Providence

By Dudu Lider

On one particular Shabbat, our Beit Chabad merited to celebrate a beautiful Bar Mitzvah for a fine young man named Daniel. The atmosphere was uplifting, filled with joy and the unity of family, friends and the community.

As is customary, we distributed the Aliyah to the Torah. My plan was to honour a special guest with the concluding Aliyah, the Shevi'i, which is especially significant, as it concludes with the words "Chazak, Chazak, Venitchazek" ("Be strong, and we will be strengthened"). I wished to encourage and uplift this guest through that blessing, especially as he had never been to the Beit Chabad since returning to Australia some time ago.

When I read the sixth Aliyah, however, something remarkable occurred. Within the portion there appeared a unique name, one that, to my knowledge, is mentioned only once in the entire Torah. Sitting in the shul at that exact moment was another guest who carried this very name.

I immediately felt deeply moved, especially knowing that this person had also been through a really tough time recently. I turned to the person I had intended to give the Aliyah to and asked his permission to instead honour this other man. With kindness and graciousness, he immediately agreed. And so, I called up the guest whose name had just been mentioned in the Torah to receive the Aliyah.

The story did not end there. The following morning, I received a very emotional phone call from this man. With tears in his voice, he shared that in the very minute before he was called up, he had silently turned to Hashem in heartfelt prayer. He asked that somehow, against all odds, he might be called for the seventh Aliyah, in a way that would close a deep personal circle.

You see, he has three sons. For reasons beyond his control, he was unable to be present at their Bar Mitzvahs. This weighed heavily on him. Standing now in our shul, at Daniel's Bar Mitzvah, he cried out in sincerity to Hashem, hoping for the opportunity to receive that Aliyah.

And at that very moment, Divine Providence took hold. The Torah portion

itself "called" his name, and Hashem arranged that his prayer be answered in the most direct and touching way.

"Chazak, Chazak, Venitchazek" - Be strong, be strong, and we will be strengthened. Indeed, he was strengthened. And so were we all.

This beautiful story reminds us how real and personal Hashgacha Pratit (Divine Providence) is. When a Jew turns to Hashem with truth and sincerity, Hashem listens, and He answers.

Baruch Hashem, it was a Shabbat that deeply inspired all who were present.

The Rebbe's Beer

By Dudu Lider

L'chaim!

About 15 years ago, a traveller named Dror arrived in Melbourne. His nickname - Beer and Energy. His favourite highlight of the week was Friday nights at the Chabad House. Not just the meal, but the "after party," sitting around, raising a beer, and saying L'chaim!

Dror decided to stay and make Melbourne his home. He started a business, and each week he asked me to send him a short text with two things: a little Torah thought, and a reminder to donate the beers for the Chabad House after-party on Friday nights.

And so it went, week after week, year after year, Dror faithfully supplied the Friday night beers for the travellers. Until recently, just a few months ago, when my weekly messages still went out... but the beer money stopped coming in. I didn't want to push him, so I kept sending the Torah thought and a gentle reminder as usual.

Then, one Thursday, my phone rang. It was Dror.

"Listen, Dudu," he began, "I couldn't sleep last night. I've been feeling bad that I haven't donated the beers in such a long time. I've just been having some business troubles and didn't feel I could keep it up. Last night I was tossing in my bed and only fell asleep in the early morning. Suddenly I saw the Lubavitcher Rebbe in a dream."

Now, Dror isn't religious, and he's not a Chabadnik. But in the dream, the Rebbe told him two things:

Don't worry. Your business will come back and be successful.

Keep bringing the beers for the Friday night after party at the Chabad House.

When he told me this, I was moved by two things. First, the Rebbe's reassurance that

everything would be fine and I'm certain his business will recover. Second, that out of all the Chabad Houses in the world, what was important enough for the Rebbe to mention? That in Melbourne, on Friday night, there should be beer for the Israeli travellers at the after party!

So... everyone is invited! Come raise a glass and say L'Chaim with the Rebbe's beer!

Moshiach Now!

At the Crossroads: A Letter, A Birthday, and a Divine Reply

By Rabbi Dudu

It was Motzei Shabbat. I found myself sitting down with Amir – a friend, a fellow Jew, and a man standing at a significant crossroads in his life.

For some time now, Amir has been navigating a difficult tension: living here in Australia while his beloved family remains in Israel. Alongside that, he's also been contemplating a major life change – whether to build, buy, or move into a new home.

So I offered Amir to do what chassidim do when facing big decisions: We write to the Rebbe.

Amir agreed and came over to pen his letter. We randomly placed the letter into a random volume of the Rebbe's Igrot Kodesh (a compilation of the Rebbe's letters he had sent to all kinds of people with all kinds of topics), seeking guidance, clarity, and blessing. The page we opened to felt like a direct conversation from the Rebbe to Amir.

A Letter on a Special Date

The first letter we saw was dated 5 Adar – Amir's birthday is in Adar.

The Rebbe speaks there about the importance of spreading the wellsprings of Chassidut. This struck a personal chord, because Amir is in the printing business – a profession deeply connected with spreading light, ideas, and inspiration. It felt like a heavenly nod: Your work matters.

A Change of Place - A Change of Fortune

Next came a letter addressing the very dilemma Amir had brought to the Rebbe: moving into a new apartment.

The Rebbe quoted the Talmudic phrase, “משנה מקום - משנה מזל” – a change of place brings a change of fortune.

It was as if the Rebbe was telling Amir directly:

Your next move, quite literally, may bring you new blessings. Go forward with confidence.

A Letter from Rabat – and a Connection Across Time

Then came the final letter – one that brought chills. It was addressed to the Rabbi of Rabat, Morocco.

Amir's face lit up. “That's where my father is from,” he said, eyes wide.

But the connection didn't stop there. His father had immigrated to Israel in 1960. And what year was the Rebbe's letter from? 1960 – the exact same year.

Here we were, 65 years later, on the other side of the world, opening a letter from the Rebbe that linked Amir's family story, his origins, his heritage – all in perfect divine harmony.

Hashgacha Pratis in Real Time

There's a powerful teaching that the words Igrot Kodesh and Hashgacha Pratis (Divine Providence) share the exact same numerical value in gematria. Coincidence? Not in a world guided by G-d.

That night, Amir and I didn't just read letters. We witnessed Hashgacha Pratis unfold in real time.

A birthday. A business. A decision. A family. A memory from Morocco. And the Rebbe's voice – gently, clearly – guiding the way.

May Amir see revealed blessing in his next steps, and may all of us take strength in knowing that we are never alone at the crossroads.

The Rebbe is with us. Hashem is guiding us.

Moshiach Now!

From Floodwaters to Freedom A Matza Delivery Mission

By Rabbi Dudu

It was Thursday, just 24 hours before the first Seder. I got a phone call from a young man named Levi, stranded on a remote farm in the middle of rural Australia.

He was in a bind.

"I don't have matzah," he said. "What do I do?"

Levi had spoken to his uncle, who contacted Chabad of RARA, the legendary outreach team that supports Jewish souls scattered across Australia's farthest reaches. They had already sent Levi a Passover package to the nearest post office.

Sounds simple enough, just pick it up, right?

Not quite.

The post office was over two hours away, and heavy flooding had closed every access road. Levi was stuck. The matzah was stuck. And the Seder was almost here.

"Dudu, you have to help me," he pleaded.

"I need that matzah for the Seder."

The Search for a Solution

I got to work. I started calling everyone I could think of – people with planes, locals, contacts across the bush. Nothing worked.

And then suddenly, I remembered Rod Salinger.

I gave him a call.

"I know the area," he said. "I was there once. Let me make some calls."

The next morning, Friday, 7:00 AM, my phone rang. It was Rod.

"I found a pilot," he said. "He lives in that little town where the post office is. He's willing to help."

But there was still one problem.

The pilot needed permission to land on the farm. And the farm owner? She was not on board.

At first, she was adamantly opposed.

But after explaining what this meant, that this was for a Jewish person to celebrate a 3,330-year-old tradition, a sacred connection passed from generation to generation, her heart softened. She agreed.

The plane took off.

Over the Floods, Into the Farm

Jack, the pilot, filmed a video from the cockpit. The footage shows floodwaters stretching in every direction. It was touch and go.

But he made it.

He landed the plane right there on the farm.

And he delivered the package.

Not Just Any Package

Levi had told me earlier he was expecting just square machine-made matzah.

But when he opened the box, he found much more.

The shliach from Chabad of RARA, Rabbi Menachem Aron, had gone above and beyond. Inside were handmade Shmurah matzah, a Haggadah, and treats for the Seder. It was a true Pesach package – generous, beautiful, and soul-stirring.

A Lesson from the Rebbe

Earlier that week, I had watched a short video of the Rebbe's shliach, Rabbi Weinberg. He recounted how the Rebbe once instructed him to ensure that even a single Jew in Dakar,

Africa received Shmurah matzah for Pesach.

Even one soul matters. Even one Seder. Even one matzah.

When I first got the call, I had thought, "Forget it, there's no way." But that video echoed in my mind. It gave me the push to go beyond what felt possible.

I reminded myself: When the Rebbe says something is possible, it is.

Parting Waters

In the coming weeks we will be celebrating Yetzias Mitzrayim, the Exodus from Egypt. And the week after that, Krias Yam Suf, the splitting of the sea.

But these stories are not just in the past. They are reminders of the power within us, the G-dly power to overcome obstacles, to break limitations, to defy what looks impossible.

When we say, "The roads are closed,"

"When we say, "It can't be done,"

We must remember: Hashem gives us the strength to split the sea.

So thank you:

To Chabad of RARA,

To Rod Salinger,

To Jack the pilot,

To everyone who helped make it happen.

And to Levi, for reminding us what it means to care so deeply about a mitzvah, to stop at nothing to do it right.

This is what freedom looks like. This is what redemption feels like.

This is Pesach.

Chag Sameach – and Mashiach Now!

"Okay," I told him, "give me his location and I'll see what I can do."

Then he noticed an article in the magazine, it was a story about an Israeli guy who had been living in Mount Isa.

"Wait," Dor said, "I know where that is... my friend is there now, working in mining!"

So I told him to send his friend a photo of the story. The friend, Noam, called back immediately. It was 6:00 AM and he was on his way to work. They chatted a bit and then learned the Hayom Yom and Tanya of the day together. Suddenly Noam said:

"Oh no - I forgot my food at home!"

That's when I asked, "Are you a bechor (firstborn)?"

"Yes," he said.

"Well, today's the only day in the year a firstborn needs to fast, but if you hear a Siyum (the completion of a section in Talmud) you can eat as part of the celebration."

I told him to hold the line, rang my friend Yisroel Neparstak in Yeshiva, and asked if there was a Siyum happening. He said, "Yes! Just wait two minutes, Yisroel Paltiel is about to start." So Noam heard the Siyum live over the phone.

And here's the incredible part: Yisroel Paltiel was making a Siyum on Masechet Sanhedrin (a section of the Talmud), which people around the world had just completed in the daily Daf Yomi cycle, the day before.

The final page of Masechet Sanhedrin discusses how when a Tzadik is born, rest and blessing come into the world. The Maharsha (a classic

commentator

on the Talmud) explains that just as it was said about Noach when he was born, "He will comfort us", so too the name of Moshiach is Menachem - meaning "comfort" - and the final comfort will come when Moshiach arrives.

Think about that: on 11 Nissan, the Rebbe's birthday, a day marking the birth of a Tzadik who brings blessing to the world, a Siyum on

that very topic was made by people around the World. And the very next day the same Siyum was heard over the phone by a firstborn Jew in Mount Isa, all because his friend Dor put on Tefillin the day before.

And the punchline?

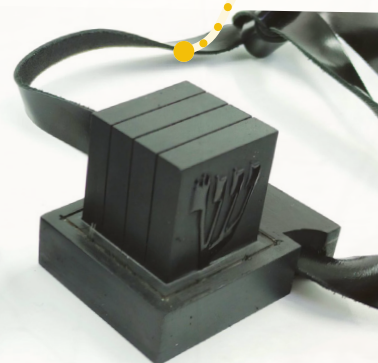
Noam told me: "You

should know, the reason Dor came to put on Tefillin yesterday was because I pushed him to go."

So Noam inspired Dor to put on Tefillin on the Rebbe's birthday. That led to a Siyum in Mount Isa, and eventually to arranging Matzah delivery to a place ten hours from Townsville, the nearest big city. (A big Yasher Koach to Menachem Aron and RARA for arranging that).

That's how you see Hashem's hand in everything, weaving people, places, and mitzvot together in ways we could never plan or foresee.

Moshiach Now!

A Chain of Divine Connections From Tefillin to Matzah in Mount Isa

By Dudu Lider

On the morning of 11 Nissan, the Rebbe's birthday, I was in Yeshiva learning when, at around 6:15 AM, I got a message from an Israeli backpacker named Dor.

Dor had only visited the Beit Chabad once before, months earlier. I had been taught by our coach, Joel Gerschman, that if someone asks me to help them find work, they should first meet me in person. This way I could develop a personal connection and get to know him and his needs better. Dor had come for that reason only - to get onto my job broadcast list. We'd gone for a short 10-minute walk together, and that was it. No Shabbat meal, no programs, nothing since!

But now, out of the blue, Dor was messaging:

"I want to put on Tefillin. Can I come?"

Of course, I told him yes. I was in Yeshiva, so I sent him the address.

When he came, I asked what had moved him to reach out. He said, "I don't know..."

I just felt like I wanted to put on Tefillin after a long time. A friend of mine told me I should."

I told him it was the Rebbe's birthday that day, 11 Nissan, and we put on Tefillin together. We then learned the Hayom Yom (a book of daily thoughts and lessons written by the Rebbe) and the daily Tanya. He was very inspired. Then my friend Leibush Moshe Goldhirsch walked in. We have an arrangement with him that if someone commits to putting on Tefillin every day for at least a year, Leibush will sponsor a pair for them to own. Over the years we've made around 100 such deals. I presented this offer to Dor and he eagerly agreed. The next morning, Dor messaged again. His Tefillin weren't ready yet, but he wanted to come back and put on mine. He came to the Beit Chabad and we wrapped Tefillin. While waiting there I handed him our latest magazine to browse through.

As he flipped through, Dor said, "I have a friend in Queensland who needs Matzot for Pesach."

Letter from The Rebbe

By the Grace of G-d

25th of Elul, 5719 [1959]

Brooklyn, N.Y.

To my Brethren, Sons and Daughters of our People

Wherever you are

- G-d be gracious unto you --

Sincere Greetings and Blessing:

These days at the end of the outgoing year, and on the eve of the new year, may it bring blessings to us all, call for self evaluation in respect of the year about to end, and - in the light of this self-appraisal - for making the necessary resolutions for the coming year.

Such a "balance sheet" can be valid only if the evaluation of the full extent of one's powers and opportunities was a correct one. Only then can one truly regret, in a commensurable degree, the missed opportunities, and resolve to utilize one's capacities to the fullest extent from now on.

The period of time before and during Rosh Hashanah is not only the occasion which demands spiritual stock-taking in general, but it also begs for a profound inner appreciation of the tremendous capacities which one possesses, as a man - the crown of Creation, and as a Jew whom the Creator has given His Divine Law of Life (Torat Chayyim). For Rosh Hashanah is the day when Man was created.

* * *

When Adam was created, the Creator immediately apprised him of his powers and told him what his purpose in life would be: "Replenish the earth, and conquer it; and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that moveth upon the earth." (Gen. 1:28).

Man was given the power to conquer the whole world and to rule over it, on land, sea and in the air, and he was enjoined so to do; this was his task.

How was this "world conquest" to be attained, and what is the purpose and true meaning of it? This is what our Sages tell us and teach us in this regard: When G-d created Adam, his soul - his Divine image permeated and irradiated his whole being, by virtue of which he became the ruler over the entire Creation. All the creatures gathered to serve him and to crown him as their creator. But Adam, pointing out their error, said to

them: "Let us all come and worship G-d, our Maker!"

* * *

The "world conquest" which was given to man as his task and mission in life, is to elevate the whole of Nature, including the beasts and animals, to the service of true humanity, humanity permeated and illuminated by the Divine Image, by the soul which is veritably a part of G-d above, so that the whole of Creation will realize that G-d is our Maker.

Needless to say, before a man sets out to conquer the world, he must first conquer himself, through the subjugation of the "earthly" and "bestly" in his own nature. This is attained through actions which strictly accord with the directives of the Torah, the Law of Life - the practical guide in every-day living, so that the material becomes permeated and illuminated with the light of the One G-d, our G-d.

G-d created one man and on this single person on earth He imposed the said duty and task. Herein lies the profound, yet clear, directive, namely, that one man - each and every man is potentially capable of "conquering the world".

If a person does not fulfill his task, and does not utilize his inestimable divine powers - it is not merely a personal loss and failure, but something that affects the destiny of the whole world.

* * *

In these days of introspection, we are duty-bound to reflect that each and every one of us - through carrying out the instructions of the Creator of the World which are contained in His Torah - has the capacity of conquering worlds. Everyone must therefore ask himself, How much has he accomplished in this direction, and to what extent has he failed, so that he can make the proper resolutions for the coming year.

G-d, Who looks into the heart, on seeing the determination behind these good resolutions, will send His blessing for their realization in the fullest measure - in joy and gladness of heart and affluence, materially and spiritually.

With the blessing of Kesivo Vachasimo Toivo for a happy and sweet year,

signed: Menachem Schneerson

THE DARKER IT GETS – THE BRIGHTER IT SHINES

A message from Rabbi Dudu Lider

One of the special moments at the Chabad House on a Friday night is when a traveler comes up before the meal and says:

"I have a story from my trip that I just have to share."

A good story does more than entertain. It breaks the ice, opens hearts, and connects people who in everyday life might never have crossed paths.

Not long ago, this happened with a traveler named Matar, a former soldier in the IDF's K9 Unit. To everyone's surprise, he asked to share his story. He described visiting a cave in Australia filled with glowing worms. The deeper and darker the cave became, the more brightly the worms shone.

When he stepped out, a new group was about to enter and asked him:

"So, how is it inside?"

Without thinking, he answered: "The darker it gets, the brighter the light shines."

He was talking about the worms. But very quickly we all realized, he was also talking about life.

The message was sharp and simple: sometimes it is precisely in dark and difficult moments that our inner strength, our true light, is revealed. As the Navy saying goes: "When the waves grow stronger, the strong are revealed."

But then another traveler, Adi, asked:

"Wait, so what, does there have to be darkness in order for there to be light? Or can we discover the light even without the darkness?"

That question opened a fascinating discussion.

One said: "Without bad, you can't really appreciate good."

Another argued: "Those who haven't been through hardships can't truly value success."

And a third disagreed: "It's possible to find light without having to hit rock bottom."

At that point they turned to me to share my perspective. I told them the Rebbe's teaching:

The Jewish people are like an olive, only when pressed does the oil emerge. Throughout history, enemies and decrees forced us to reveal our inner light. Pharaoh, Haman, Hitler, or Sinwar, all tried to crush us, and from that came forth the pure "olive oil" of faith and Jewish resilience.

But our generation's mission is different: not to wait for outside pressure, but to reveal the light ourselves. How do we do that?

By contemplating our true identity - a Divine spark, a part of the Infinite. And when a person doesn't settle for simply knowing this, but instead "presses" himself, pushing deeper to uncover more and more of his inner strength, he releases his oil, his pure light.

The Rebbe said on the 28th of Nissan: "I have done my part, now it's up to you."

Not because he left us, but because he gave us the greatest gift, the responsibility to take initiative and discover the power within ourselves.

We live in a generation where a small light can spread across the entire world in seconds. If a short video online can reach millions - how much more so can a good word, an act of kindness, or a moment of truth illuminate the world.

So perhaps the real question isn't whether we need darkness to reveal the light, but whether we are ready to ignite it right now. Not out of struggle or crisis, but out of a choice for goodness, kindness, and compassion.

And when we do, we will discover that the inner light within each of us, together, will illuminate the entire world, leading to the ultimate and complete Redemption.

© All Rights Reserved.

This Magazine has been published by the Beit Chabad Melbourne.

This Magazine includes in it stories from travellers, that took place in Melbourne or in the course of their travels, and were told over by them in the Beit Chabad

with the hope that you will enjoy and be inspired just as we have.

בית חב"ד מלבורן
Beit Chabad Melbourne
Australia

173 Balaclava Rd Caulfield North VIC 3161

Published by
Beit Chabad Melbourne

This magazine contains sacred words of Torah. Please do not deface or discard

 chabadmel.com

 [@BeitChabadMelbourne](https://www.facebook.com/BeitChabadMelbourne)

 [+61 425 777 477](https://wa.me/61425777477)

 lider770@gmail.com

 [0425777477](tel:0425777477)

Beit Chabad

Magazine No.24 | Tishrei 5786 - September 2025

37 The Rebbe's Beer

28 One Tallit Katan that Changed a Life

The Darker It Gets –
The Brighter It Shines 43

A Chain of Divine Connections
From Tefillin to Matzah in Mount Isa 41

At the Crossroads: A Letter,
A Birthday, and a Divine Reply 38

From Floodwaters to Freedom
A Matza Delivery Mission

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד